

Альманах

Поети Чернігівщини

*М*андрівні вірші

Мандрівні Бірші

Поети Чернігівщини

Мандрівні вірші

Чернігів
Видавництво «Десна Поліграф»
2019

УДК 821.161.2'06-1(477.51)

М 23

*Видання підготовлено за підтримки
Українського культурного фонду. Позиція Українського
культурного фонду може не збігатися з думкою автора*

Упорядник-редактор – **Михась Ткач**

Координатор проекту – **Алла Мальована**

М 23 **Мандрівні вірші** : альманах / упоряд.-ред. М. М. Ткач. – Чернігів : Десна Поліграф, 2019. – 200 с. : фот. – (Поети Чернігівщини).

ISBN 978-617-7833-02-3

До альманаху «Мандрівні вірші» увійшли твори чернігівських поетів, які брали участь у проєкті «Мандрівний поетичний бібліопростір «А+», який реалізовувала Чернігівська обласна універсальна наукова бібліотека ім.В.Г.Короленка за підтримки Українського культурного фонду. Тут і старше покоління, і молоде. У кожного із них своя професія, уподобання, своє ставлення до життя, у кожного свій творчий шлях, свої досягнення і перспективи в царині літератури, але всі вони щиро закохані у поезію, всіх їх об'єднує безмежна любов до рідного слова, до природи, до матері України, чарівного придеснянського краю і самобутніх людей, що прикрашають своєю працею нашу землю.

Більшість віршів, що увійшли до альманаху за формою традиційні, часом прості, без надмірної образності, але вагомі за змістом і думкою. Їм властиві глибокі почуття, ліризм, драматизм, неординарність ситуації, щирість і правдивість.

Отож, читач знайде в них багато близького і хвилюючого для своєї душі.

УДК 821.161.2'06-1(477.51)

ISBN 978-617-7833-02-3

© Колектив авторів, 2019

© Чернігівська ОУНБ

ім. В. Г. Короленка, 2019

Мандрівний клуб – це тільки початок

Чернігівщина завжди славилася талановитими людьми – винахідниками, майстрами, художниками... Особливе місце в цьому переліку займають письменники. Серед них поети – найбільші романтики... На жаль, сьогодні обдаровані люди не завжди мають змогу донести свою творчість до людей. І саме бібліотеки стають тими майданчиками, де митці демонструють свої творчі здобутки.

Цей альманах – підсумок роботи проекту «Мандрівний поетичний бібліопростір А+», який реалізувала Чернігівська обласна універсальна наукова бібліотека ім. В. Г. Короленка за підтримки Українського культурного фонду.

Проект виник як продовження роботи з популяризації поетичного слова. Цьому заходу передувала велика копітка праця працівників бібліотеки з виявлення і підтримки місцевих поетів. Спершу відбувся поетичний фестиваль – стартап «Дотилом душі», на якому поети-початківці з Чернігівщини та інших регіонів України мали можливість представити свій доробок, потім було створено клуб «Поетичний бібліопростір А+». Він об'єднав людей, які пишуть вірші. Назва його має глибокий зміст: саме в бібліотеці створена атмосфера, яка спонукає до творчості. А – перша літера абетки – це початок, «+» – символ позитивної енергетики клубу, до якого будь-яка талановита людина може приєднатися. Кожна зустріч членів клубу присвячується певній темі. Читання поезії завжди супроводжується виступами місцевих музикантів та бардів.

Згодом клуб вийшов за межі бібліотеки. Засідання проводилися просто неба – на свіжому повітрі біля книгозбірні, на «Зеленій сцені» Чернігова, у кав'ярні «Львівська майстерня шоколаду». Учасники клубу відчували необхідність об'єднатися з такими самими талановитими людьми, поетами, що живуть у невеликих містах, селищах і селах та прагнуть заявити про себе на теренах Чернігівщини. Так народився проект «Мандрівний поетичний бібліопростір А+». Його мета – популяризація української поезії, української мови, створення при бібліотеках поетичних осередків місцевих любителів поезії.

У ході реалізації проекту 12 чернігівських поетів мали змогу поділитися своєю творчістю в чотирьох містечках Чернігівщини. Зокрема в Ніжині, Прилуках, Новгород-Сіверському та селищі Куликівка. Кожна зустріч мала окрему тему. У Ніжинській центральній міській бібліотеці ім. М. Гоголя лунали вірші на тему «Краса – це вічність, що триває мить». Про «Чарівну поезію природи» говорили у Прилуцькій міській центральній бібліотеці імені Любові Забайти. Новгород-Сіверська центральна районна бібліотека гостинно приймала поетичні читання на тему «Для когось я весь світ, а для когось – ти». Завершилися виїзні поетичні посиденьки темою «Поезія у променях сонця» в Куликівській публічній бібліотеці. До поетичних читань долучилися місцеві автори, були запрошені шанувальники віршованого слова.

Проект утілювали в життя координатор Алла Мальована, голос проекту, PR-менеджер Олена Попович, модератор заходів Наталія Утиро.

Ми віримо, що ці поетичні мандри – лише початок. Попереду на нас чекає робота з розширення географії підтримки українського слова, української поезії. У майбутньому ми бачимо, що такі поетичні клуби мають об'єднатись і нести українське слово далеко за межі України!

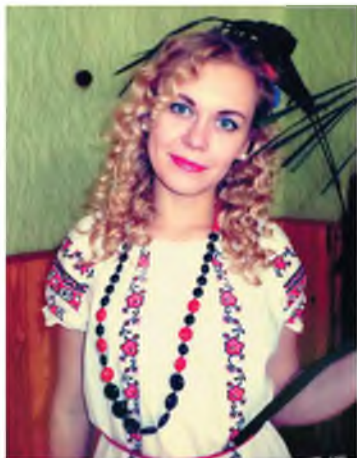
Інна АЛІФЕРЕНКО,
директор Чернігівської обласної
універсальної наукової бібліотеки ім. В. Г. Короленка.

Світлана Акуленко

Світлана Акуленко (дівоче прізвище Кобець) народилася 20 жовтня 1990 року в селі Ларинівка Новгород-Сіверського району. Початкову освіту отримала в рідному селі. Після закінчення школи, навчалася в Шосткинському професійному ліцеї, де отримала спеціальність оператора комп'ютерного набору (червоний диплом), потім – у Глухівському національному педагогічному університеті імені Олександра Довженка за професією учитель української мови і літератури, зарубіжної літератури, шкільний бібліотекар (2013 рік).

Працювала у Дігтярівському навчально-виховному комплексі на посаді вчителя української мови і літератури. З травня 2017 року – у відпустці по догляду за дитиною до 3-х років.

Перший свій вірш написала у 7 років. Готує першу поетичну збірку. Тематика віршів різноманітна.

Я не чую мови

Я не чую мови!
Люди, так не можна!
Чи ми не здорові?
Чи душа порожня?
Чом забули рідну?
Може, і не знали?
Носіїв не видно...
Всі позасинали...
Соловей у гаю
Краще мову знає...

Не мовчіть,благаю!
Вона ж нас чекає!
Пісня українська,
Тихе щире слово,
Мово материнська,
Найрідніша мово!
Ти живи віками
І лунай по світу.
Боже,дай нам тями...
Хай говорять діти
Замість «ок» і хай» –
«Добре» і «привіт»,
І не «жді» – «чекай»...
Через терен літ,
Хай барвінком в'ється,
Достига калиною,
І звучить у серці.
Піснею невпинною.
Хай вночі діброва
Солов'єм співає.
Українська мова –
Кращої немає!

У нас АТО? – У нас війна!

У нас АТО? – У нас війна!
Де гинуть, де вбивають...
Чия скажіть, у цім вина,
Що воїни вмирають?

Мовчать уста..Зоря згаса...
Душа летить,мов птах.
А сльози мами – не роса,
Не шезнуть на очах.

Сплять вічним сном чоловіки...

Лиш на столі свіча....

Як жить без вашої руки?

Як жить без вашого плеча?

Як жить без них? Скажіть, кати?

Вже крові ціле море!

Коли наб'єте животи? Понапихаєте роти?

Це не АТО! Це горе!

Це жах! Це пекло! Це війна!

Де гинуть, де страждають..

Чия, скажіть, у цім вина,

Що наш народ вбивають?

Небесна сотня

О рідна земле, що це стало з нами?

Чому один на одного здійняли браття руки?

Ти плакала не раз кривавими сльозами

І знову над тобою згустились чорні круки...

І знову обірвалося життя...

І вдома матір сина не діждалась...

Кому потрібне ваше співчуття?

Коли з єдиним сином розпрощалась...

Чи, може, дівчинка маленька уночі

Спросоння вигукне у розпачі: «Татусю!»

Схлипне тихенько в мами на плечі.

«Без татка, мамо, спатоньки боюсь я...»

Їх сотня полягла... Один – багато...

А сто – це біль пекучіший стократ...

Хай будуть прокляті набої і гранати

Хай будуть прокляті рушниця й автомат!

Оті, що віддали наказ, чи добре ви спите?
Наказ – підняти зброю на братів?
Вам вічне пекло і прокльон за те –
За сто загублених людських життів...

Небесна сотня... Тисячі вогнів
У день оцей запалює країна...
Хай янголи співають вам пісні
І пам'ятає вас вся Україна.

До молоді

Тікає молодь з України,
Немов шури, що ждуть потопу,
Шукати щастя на чужині –
В далеку Азію, Європу.

Дітей народжувать бояться,
Бо треба ще на ноги стати.
Не поспішають повертаться.
А вдома зачекалась мати...

Та зрозумійте ж, добрі люди,
Одне над нами сонце світить.
І бідні є, й багаті всюди!
Ніхто вам матір не замінить!

Ніяке з мрії Ельдорадо
Не стріне вас, як рідний ганок.
Чому вам одяг «Гучі», «Прада»
Дорожчий наших вишиванок?

Нема ніде більш України!
Її річок, ланів, діброви...
Не забувайте Батьківщини,
Не забувайте, люди, мови!

* * *

Сміх крізь сльози... Божевілля...
 Розум, мов вода мутніє...
 Склавши руки від безсилля,
 Диким вовком душа виє.

Хмара чорна застилає
 Обрій погляду надії.
 В мертвій темряві блукаю,
 Розгубивши тихі мрії.

Огортає сумом душу,
 І кришталь очей тьмяніє.
 Я кохати не примушу,
 Та й забути не зумію...

Мандрівний поетичний бібліопростір А+ у Прилуках

СОНЕТ 2

Те, що було, не знать куди, поділось.
Дитячий світ пішов у небуття.
Так солодко мені дівча молилось;
Ще без зароків і без каяття.
Від тебе чути «Шипр» за кілометр,
А від мене «Конвалії» й «Джульету»
Нас звав до себе зоряний намет
І місяць, що нагадував карету.
І ось уже букет у мене з кашки
З украпленнями білої ромашки,
І золотом відблискує наряд.
Ми мали непомітними лишитись,
Щоб таємниці нашій не розкритись –
Нас друзями вважали всі підряд.

СОНЕТ 3

Нас друзями вважали всі підряд.
Я у футбол із хлопчачами грала.
Каміння хай на голову чи град –
Собі й нікому спуску не давала.
Без захисту батьківського росла,
Сама себе я звикла захищати.
І вже коли не діяли слова...
Та вчасно зупиняла мене мати.
Я не могла нічого зрозуміти,
На парті стали появлятись квіти...
Навколо мене дивне щось творилось...
І погляди, і натяки незвичні,
І відчуття любові споконвічні.
За мить одну в житті усе змінилось.

СОНЕТ 4

За мить одну в житті усе змінилось,
Бо ми відкрили юності весну.
І щось мені таке постійно снилось,
Від чого римам стало не до сну.

І вже урок без тебе-не урок
Повітря мені геть не вистачає,
Й щоденно віршам я плачу оброк
Без них також життя мені немає.
Я тонкощів кохання ще не знала
І ця залежність мене дратувала,
Нагадувала часто пілігрима.
Потрібно крапку ставити і край...
Та нас обох, тікай чи не тікай,
Пов'язувала ниточка незрима.

СОНЕТ 5

Пов'язувала ниточка незрима
І душі наші, і наші серця.
І хай життя проходило все мимо,
Зв'язок цей був до самого кінця.
Не перервали відстані і час.
Я відчувала тебе кожну мить.
Хоч доля і не жалувала нас –
Те почуття у вічності бринить.
Чекаєш ти на мене стільки літ,
А я усе відкладаю політ...
Вже й душу у роках тут замело.
Та в римах я лечу в зіркову вись,
Бо відчуваю й нині, як колись,
Гарячих рук незаймане тепло.

СОНЕТ 6

Гарячих рук незаймане тепло.
Усе життя торкається душі.
І врешті мені, кажуть, повезло,
Бо із любові визріли вірші.
Я в них переживала сто разів,
Те, що прийшло із вічності на мить,
І провісники розлітався спів,
Бо відболіле, мабуть, не болить.
Та сльози випікають, як вогні.

Ніщо навечно не зникає, ні!
Вже й плаче у мені сонетів рима...
Іще відтоді, як були дітьми,
Стоїть картинка, де з тобою ми
Раз по раз зустрічалися очима.

СОНЕТ 7

Раз по раз зустрічалися очима.
Проходило це якось мимохідь.
У чим була тих поглядів причина,
Собі не зізнавалися на мить.
Сміявся місяць, як мала дитина.
Вишневий цвіт здавався заметіллю.
Мелодія вітрів, на двох єдина,
Нас обсипала зорями, як сіллю.
А ми хотіли Всесвіт пригорнути,
Усе в житті побачити й почути
Й тримати долі у руках стерно.
Мов серце, почуття вже пульсувало,
Скидала таїна своє забрало,
Немов крім нас нікого не було.

СОНЕТ 8

Немов крім нас нікого не було:
Ні місяця на небі, ні зірок.
Не знаю врешті, чи це на добро –
Мовчав і вітер і приснув «Коток»,
Бо не співали нені колискових
І не цвіли троянди у саду,
І пахощів не чули ми бузкових
Собі на радість чи мо на біду.
Забула я з тобою і про мрії.
Все райдужним здавалося крізь вії...
І тільки рима ще була крилата.
До зір злітала, люляла сонети –
Їй не страшні цькування і багнети...
Таке життя нагадувало ката.

СОНЕТ 9

Таке життя нагадувало ката,
Бо я його у римах проживала.
І вся моя поезія строката
У себе наші почуття вбирала.
І тонкощі тих перших відчуттів,
Які ми не могли перебороти,
У нас з тобою викликали гнів,
А ще незвичні до сих пір клопоти.
Хто зрозуміє муку цю дівочу:
Я хочу тебе бачити й не хочу...
І біль в душі, як рана від булата.
Собі кажу я: «Господа моли!
В те маю повернутися, коли
Ти був мені за друга і за брата».

СОНЕТ 10

Ти був мені за друга і за брата
І захищав колись як тільки міг.
І вдача наполеглива, завзята
Переступала ризику поріг.
Через калюжі переносив мене,
І йшов попереду, коли були сніги,
І билось серце в тебе, як скажене,
І ці сонети-це мої борги.
Ніколи ти не прагнув до знання,
Всі списував домашні завдання,
В халепи різні влазив без упину.
Що ми змінились і дійшли до краю
Я удавала, що не помічаю,
Хоч відчувала й римами, що гину.

СОНЕТ 11

Хоч відчувала й римами, що гину
Та все ж не довіряла я любові,
Бо піднести чи знищити людину –
Це витребеньки вже давно не нові.

І при здоровім розумі хіба
Коханню себе кинеш на поталу?
І хай усе це – пройдена доба,
З нас данину взяла любов чималу.
Вже й починали у життя політ,
Та, як завжди, отих щасливих літ
Зозуля нам не встигла накувати.
Чужі були і підлість, і ординство...
Хотіли ми продовжити дитинство,
Нове між нас сприймалося, як грати.

СОНЕТ 12

Нове між нас сприймалося, як грати.
Всі сумніви збиралися сюди,
Ще часто насідала моя мати
Застерігала доньку від біди.
Яка біда? Вже мчався ураган,
Що не приборкати його і не спинити.
Обволікав дітей п'янкий дурман
Й підказував, що ми давно не діти.
Я мучила себе жорстоко так,
А вітер витанцьовував гопак
Та вчив мене по-справжньому кохати.
Та від біди не утекти біді.
За дружбою, ще в юності тоді
Я не могла кохання розпізнати.

Дай нам, Боже, в цій скруті сили:
важко жити виною-війною.
... Я б у вутлий ковчег удосвіта сіла
й попливла на край світу з Ноем.

БОЄЦЬ НАМАЛЮВАВ ІКОНУ

Над сходом вже давно – не райдуги:
дими лягли на терикони...
На кришці ящика снарядного
боєць намалював ікону.
Фарби святив... топив печаль в них...
Скільки ж їх в ці зловісні дні,
дітей людських, синів одчайних –
на смертній і лихій війні?!
Зневажають і біль, і втому...
Вдивляються в погари нив...
Вернутись мріють знов додому
й під «градів» смерчем вогняним...
Боєць той не просив нічого,
бо знав, що Істина проста:
рятує віра в перемогу
і віра в Господа-Христа...

Ковчег

Так ждано-неждано почався Потоп.
У долі – ні шансів достойних, ні спроб!
Ми з глини ковчег собі вутлий зліпили,
й мандруємо далями злими й сліпими...
Довкола немає нікого й нічого –
ні берега, ні оберегу, ні Бога...
А ми молитов же ніколи й не знали:

* * *

Я знаю, кожний звук не зайвий,
ними ущерть преповна ніч.
Ми все почуємо тут заново,
лиш тиші віщої опріч.
Плач матері над гробом сина...
І плач трави, де – братський рів,
де чорнота – немов трясина
на перехресті всіх вітрів...
Зорю, що міниться в криниці...
І од плачів тремкий вокзал...
Й можливо, навіть нам насниться
те, що учора Бог сказав...

НА СПАСІННЯ ДУШІ

Запалю я свічу.
«Господи, одведи, –
шепочу, мов кричу, –
од війни і біди!
Хтось в могилі уже...
Хтось в окопі іще...
Й ці загинуть невже?!
Біль, розпука і щем...
Знову хилиться хрест...
Осіни нас хрестом!
Ти ж для миру воскрес
і зійшов на Престол!
Розкаяння прийми.
Вже й живу, мов горю...
Нам пошли в ці дими
Віфлеємську Зорю!

Ірина Васильківська

Ірина Васильківська (Тетяна Тимченко) народилася у 1959 році у місті Ніжині в родині педагогів. У 1976 році закінчила міську загальноосвітню середню школу № 1, а згодом (1980 рік) – Ніжинський педагогічний інститут імені Миколи Гоголя і отримала диплом учителя англійської мови.

Вірші почала писати в юності, але періодами. Один з яких (час викладання у виші) виявився найбільш плідним.

Псевдонім «Ірина Васильківська» було обрано не випадково. «Ірина» – це ім'я, яким мама хотіла назвати при народженні, а «Васильківська» – поєднання імені дідуся, Василя Дмитровича Шевченка та квіткового стану душі авторки – «волошки».

Друкувалася у місцевій пресі, часописі «Літературний Чернігів». Звучали вірші на радіо «СіверЦентр» у поетичній рубриці. У 2014 році побачила світ перша збірка поезій «Палітра життя».

Дай, Боже...

Понад рідним дахом, над знайомим полем
Дмуть і дмуть нещадно нищівні вітри.
Закипають груди кривдою і болем.
Господи! Зненависть із сердець зітри!

Дай нам, Боже, глузду, дай терпіння й сили
Гідно пережити непрості часи.
Щоб незване лихо долю не скосило,
Не давай у руки лихові коси!
Вбережи нас, Боже, від ганьби і скрути,
Зупини навалу чорної біди.
Дай же коло гніву й люті розімкнути
І по власній стежці в решті решт піти!

Проходять дні, летять кудись роки,
Та чорні круки болю серце ранять.
Минуть десятиліття і віки.
Але не зможе заміїти пам'ять.

Покинуте обійстя

Згасають села, як ранкові зорі —
Без голосінь і сліз, без зайвих слів.
Приходять ранки, чисті і прозорі,
У сум полишених занедбаних садів.

І сходить сонце над розбитим тином,
Обвитим диким хмелем і плющем.
Вже тин забув, як у далеку днину
Йому схилився сонях на плече.

Осіла хата, згорбилися стіни,
Посліпли вікна, похилився дах.
Лиш вітер часом залетить у сіни,
Та сяде на димар спочити птах.

У нежилім обійсті ходить літо,
А потім — осінь, а по ній — зима.
Бува — в снігу, бува — дощем полите.
Усього є. Лише тепла нема.

Живе там пустка — сіра і холодна.
Стежки порослі — сиві та смутні.
Лиш кіт старий, облізлий і голодний,
Когось іще чекає на вікні.

Життя зринає тільки із любові

Життя зринає тільки із любові,
У ній одній – всесвітня благодать.
Якщо й не можна обійтись без крові –
То лиш аби у жилах пульсувать.

Хто не давав – не в праві забирати,
Життя святе. Тому воно й одне.
Таке коротке...
І на все багате:
На добре й зле,
На радісне й сумне.
Життя – то скорб, який не оцінити,
Його прожити
– не поле перейти:
Як у дорогах бруду не змісити?
Не втратити – і крихти! – чистоти?
Одні свій шлях барвінками квітчають,
Від них – як ніби сонячне, тепло.

А інші...
Усе людське забувають ...
Чортополохом висівають зло.
І страшно думать,
що тоді буває,
Коли зійдуться на тісній межі
Той,
хто долоні світлу підставляє,
І той,
що хижо черствіє в іржі.

О Всемогутній, Усевладний Боже!
Сипни у душі – хоч на гріш! – добра.
Скажи, скажи їм,
– ти один лиш можеш! –

Хто не давав,
щоб той не забирав!

Сипни у душі щедрої любові,
Вона єдина – джерело життя.
Скажи їм:
«Що замішане на крові,
Не матиме прощення й забуття!»

При сонці –
усі квіти кольорові,
Від нього кожне зерня проросло.
Життя зринає
тільки із любові,
Його нема,
коли панує зло.

Як я хочу туди, де трави

Як я хочу туди, де трави
Мед співають у червня з вуст,
Де розхристано-кучерявий
Вітер хилить пшеничний вус!

Де, серпанком легким повіті,
Розбігаються полем стежки,
А зозуля в картатій свиті
Лунко губить чужі роки.

Сонця диск над сріблястим ставом
Свій гарячий склада сонет...
Як я хочу туди, де трави
З вуст у червня співають мед!

І якби ж наші прокляті герої
 Носили трохи інші прізвища,
 Скажімо,
 Мазепа – Мазуренко,
 Петлюра – Петренко,
 Бандера – Бондаренко...
 Ну воно ж і справді, якось краще.
 То чи не покращала б хоч трохи
 І наша згорьована українська історія?

І, може, їх усіх на банкноти помістили б.
 Бо, знаєте, наші гроші
 1918 року випуску
 Визнані конкурсом таким-то
 За найкрасивіші асигнації в світі!

Пам'яті В'ячеслава Чорновола

От і все. Поховали жагу Чорноволову.
 Його розум, і голос, і потиск руки...
 В тузі голови хилим важезні, як олово,
 І, неначе знамена, схиляєм думки.

Доки ж нам задихатись від лютого розпачу
 Й кулаками гатити в невинний моріг,
 І шаленою кров'ю влітати із розмаху
 У камазові тромби вкраїнських доріг?

І допоки нам плутати друга і ворога,
 І допоки труїтись від чужої хули?
 Метеору судилась і смерть метеорова.
 Ну, а ви – почорнієте, сірі воли?!

* * *

Заплакав дощ, у шипшину вбрівши,
І там, як хлопчик, плакав до рана...
Сьогодні в серце прошу я вірші,
Щоб затягнулась на серці рана.

Хто мені може у серце влити
Любові, неба і алкоголю,
Щоб мені вистачило для молитви,
Щоб мені вистачило для болю?

В цілунках руж ти затихни, доще,
Втамовуй стогін, в шипшину вбрівши...
Тебе, любове моя найдорожча,
Не повернути уже і віршем.

Summer wine

У придорожних вітровпорах
Осики палить перелесник...
Дороги розлетілись в порох
На всіх надіях перехресних.

Позаду – літа перегар,
Попереду – осінній рейвах,
Остер в ослизлих берегах
І жовта сивина в деревах...

Щезання

Останні осінні дні,
І золото в них на дні...
Погас від морозу квіт.
Остер провалився під лід.

Чи безвісти зник Остер?
 Чи десь від холоду стерп?
 Чи страшно внизу йому,
 Закинутому в пійтму?

Як вирватись у політ,
 Коли твоє небо – лід?
 Не вгрузнути у намул,
 Пробити холодний мур?

Бур'ян, як колючий дріт,
 Накручений на весь світ.
 Дві птиці уздовж русла...
 Немає ніде Остра.

Розмова із Пушкіним про Чорнобиль і не тільки

– На небі голому
 Діряві небеса...

– В свинец и олово
 Одетые леса...

– В тілах і душах ті осадки.
 Зневіра, втомленість, лейкоз...

– И я о том: она ль иссякнет?
 Да, Украина! Вот вопрос!

– Вона ще буде незалежна!
 – Полустрана, но есть надежда...

Володимир Гільчук

Володимир Гільчук народився 23 листопада 1952 року у Чернівцях на Буковині. Після закінчення Чернівецького державного університету імені Юрія Федьковича (1976) проживає у Ніжині.

Працював до 1998 року на Ніжинському Науково-виробничому комплексі «Прогрес» виробничого об'єднання «Арсенал», де пройшов шлях від майстра складального цеху до начальника спеціального конструкторського відділу.

Закінчив факультет журналістики Ніжинського міського університету культури. Пише прозу, вірші, п'єси, кіносценарії, статті, робить літературні переклади. Друкувався у міській, обласній та республіканській пресі, в колективних збірках Ніжинського державного університету імені Миколи Гоголя та Київського національного університету імені Тараса Шевченка. У 1999 році власним коштом видав книгу есеїв «Не мовчи Україно...».

Відзнаки: третє місце на Всеукраїнському конкурсі на кращий драматичний твір у жанрі комедії «Золоті оплески» (2015), диплом конкурсу перекладів поезій Р. Кіплінга (2015), лауреат IV-го та V-го міжнародних поетичних конкурсів «Чатує в століттях Чернеча Гора» (2016) за твори «Прости. Забудь» та «Мій світ».

МАСКАРАД

(на тему В. Шекспіра)

Говориш: завтра, потім, потім, потім...
І відкидаєш день, оцю хвилину,
відштовхуєш кохання і людину,
шукаючи відгадку на звороті
закритих книг, в яких життя – останній,

заклучний склад нескладеного слова,
прочитана безтямно передмова,
розвіяна примара на світанні.
Чи живемо? Свічею добуваєм,
химерні тіні злих комедіантів,
шукаємо на сцені діамантів
чи просто робим вигляд, що шукаєм.
Ми граєм п'єсу: вік – за дві години.
Крізь сльози – в сміх, від зради – в каяття.
З дзвіночком блазня сходим в небуття,
долаєм шлях від звіра до людини.
І все життя – переказ дурнем казки:
багато слів, емоцій, почуттів...
Я теж в дитинстві мріяв і хотів.
Та ось відходжу, не зірвавши маски.

НА СМЕРТЬ ШЕВЧЕНКА

*(за Миколою Некрасовим,
переклад Володимира Гільчука)*

Не піддавайтеся смутку до відчаю:
Випадок звичний, на жаль, не єдиний.
З ласки Господньої за давнім звичаєм
Так на Русі гине справжня людина:
Молодість в бідності, злети і мрії,
Пристрасть, захоплення, болі і втрати,
Слово палке, боротьба без надії,
Слідом нелічені дні в казематі...

Все перебув і тюрму петербурзьку,
Допити, наклеп, жандармські фривольності,
Все – і безмежні степи Оренбурзькі,
І бастіони. В нужді, в невідомості,
Терплячи неуків грубих образи,

Жив як солдат серед духом скалічених,
Міг би під різками вік свій закінчити,
Може, і жив з цим – умерти відразу.

Та, щоб не зменшились, часом, страждання,
Поберегло його в роки вигнання
Наших людей провидіння грайливе.
Скінчились, врешті, часи нещасливі,
Все те, що в юності ранній не бачив,
Все, миле серцю, йому осміхнулось.
Тут стало заздрісно Богу неначе:
Подих урвався.

ЗАГУБЛЕНЕ ЩАСТЯ

Ця зима – не зима: вже весняний вітер.
Море слів – теплих сліз... Лиш замало літер.
А душа – молода і чекає дива.
Чи його принесуть ці лютневі зливи?
Бо тумани зрання, і на серці – щемно...
Сонцесвітна краса – ця любов таємна!
Промайнули літа, мов пуста сторінка.
Не сказав, що кохав, написав, що гірко.
А воно все ж було і таке велике!
Розгубив, поламав, захлинувся криком.
Не помітив любов, рахував напасті.
Не впізнав, не зберіг це безмовне щастя.

СПРАВЖНІЙ ЛЮДИНІ

Невлад, невчасно посріблились скроні...
Ще вчора мерехтів йорданський сніг.
І жебонів струмочком доньчин сміх,
І Всесвіт проростав в коханім лоні.
Нас доля завше била навідліг.

Знову накотить літо,
грозами відшумить.
Ми залишаєм світу
те, що не оцінить,
Тихо зітхнуть тумани,
вечір траву приспить...
Може, і нас не стане
вже у наступну мить.
Доля це чи прокляття?
Зоряний хлопчик впав.
Знов заснує латаття
дикий забутий став,
Зродиться з мулу щастя –
зірочка проросте...
Це не змогло пропасти:
Щастя – воно просте.

Поклик

Вимрій сутінки вересневі,
Поблукай по стежках дитинства,
Подивись на знайомий обрій,
На посивіле товариство.
Тих вербиць, що в німій покорі
Хилять голови, мов бабусі
Вікопомні, згадавши юність.
Парубків і садки вишневі...
Мить за миттю минали роки.
Жовкли трави, щоб знову стати
Смарагдовими килимами.
І старенька тополя-мати
Оточила себе синами –
Вартовими свого спокою...
Все змінилося над рікою,
Де робилися перші кроки.

Зрили берег нестримні води
І завмерли гнітючим плесом.
Срібнолистим патлатим чубом
Похилив свої віти-весла
Верболіз. Промовляє: «Любо
Серед зір і хмаринок плисти
Тінню в водах...» Шепоче листя:
«Ти закоханий в нашу вроду.
Хоч поїдеш, знайди нагоду –
Повернись, повернись, верни-и-и-ся!»

Мандрівний поетичний бібліопростір А+ у Прилуках

Валентина Грибенко

Валентина Грибенко народилася в червні 1962 року в с. Воронинці Оржицького району. У 1979 році вступила до Гадяцького культурно-освітнього училища. Згодом заочно закінчила Київський університет культури і мистецтв. Із 1981 року проживає у місті Прилуки. Працювала керівником літературної студії «Дивосвіт» Центру творчості дітей та юнацтва. Нагороджена знаком «Відмінник освіти України». Була тривалий час головою Прилуцького осередку «Просвіта» ім. Т.Г. Шевченка.

Твори друкувались в поетичних збірниках «Первоцвіт», «Синівська молитва», «Пастухи квітів», «З Україною в серці», мистецькому журналі «Літературний Чернігів» та збірниках пісень прилуцького композитора В.О. Вовка. Перша книга В.Грибенко «Краплина щастя» побачила світ у 2000 році, друга «Голос волошки» – 2006 р., наступні – «Добрим людям» – 2008 р., «Золотідні» – 2012), «Дзвони любові» – 2016) та дві збірки віршів для дітей молодшого та дошкільного віку – «Моя книжечка» та «Розумне сонечко» (2013).

Лауреат літературно-мистецької премії імені Любові Забаши. Багато віршів покладено на музику українських композиторів.

Ці вірші знаходжу...

Ці вірші знаходжу на пазниках долі.
 Цей клекіт нестримний зі дзвону сльози.
 Блукаю, блукаю в пекельному колі
 І – цокіт по серцю, чумацькі вози
 І скрута, прокльони, чиєсь оніміння.
 Самотності голос, ворожості знак
 І ця несподівана казка осіння,

Примітивне все й осоружне
Враз уздрівши нову висоту,
І топтало, й вбивало дружно
Ніжність, совісність і доброту.

А коли воно вже притомилось
І наситилось досхочу,
Задоволено помолилось
На клітинках мого плачу.

Сьогодні свято пеларгоній

Сьогодні – свято пеларгоній,
І я пропахла ними мов.
Родинний затишок, любов,
Курча пухнасте у долонях.

І я від захвату тремчу:
Гостює сонечко в оселі.
Якісь незвичні акварелі...

Говоріть

Ви дзвоніть у моє безсоння,
Говоріть про Умберто Еко,
Про фіалки на підвіконні,
І про те, як живуть лелеки.
І читайте мені Верлена
І сентенції Сковороди,
Лайте знову життя шалене,
Кличте в гості: «Приїдь же, прийди».
Услухайтесь в строфи літа,
В патетичне мовчання зорі,
Даруйте розмов самоцвіти,
Говоріть, говоріть, говоріть.

Спокуснику з сумним лицем

Спокуснику з сумним лицем,
Тримасш ти вогонь в долонях.
Спалити можеш ти Едем,
Гарцюють під вікном вже коні.

І тихий крик зі свіч сплива,
Хвилини моляться спітнілі,
Барокко... Ренесанс... Слова...
І Річард Бах... І птахи білі...

Невже зі мною це? Ось так...
Ти пахнеш вітром, полянами.
В дорогу кличе зодіак –
Мистецтва чари поміж нами.

ВАМ

Цілую всі зморшки на Вашім обличчі,
Від сліз, що зренили, цілую сліди.
До Вас прилечу я – Ви тільки покличте.
Вас довго чекала, чекала завжди.

Чи янголом стану, чи стану я Музою,
Чи мо' матіолою. Хочете, ні?
Мовчатиму поряд. Буду я мудрою
Чи то на осонні, чи десь у тіні.

Лише б Ви всміхались і легше Вам стало...
Тримаю в долонях я Ваше лице.
Цілую всі зморшки. А Ви і не знали.
А може, й не будете знати про це.

Оті долоні вміють рятувати,
До них тягнуся я серед безсонь,
Збираю дивовижні аромати,
Тулюся... до придуманих долонь.

І, коли доля почина карати,
Й запалює пекельний свій вогонь.
Укотре – самотня, розп'ята,
Тулюся до придуманих долонь.

Вони і ніжні, й добрі, й не брехливі
Торкаються і до душі й до скронь.
І я така замріяно-щаслива
Тулюся до придуманих долонь.

* * *

День оцей таки благословенний:
Риюся сьогодні у книжках.
Розкіш справжня, все навкруг натхнення.
Серед книг, як серед друзів. Ах...

Десь рядочки, мовби янголята,
Десь – буденні, заспані, чужі.
Строфи є у дивовижних шатах,
Ті, що з благодатної душі.

Я знаходжу вірші у коронах,
І стою захоплено-німа.
Справжні вірші схожі на ікони.
В справжніх віршах суєти нема.

Сергій Горбенко

Сергій Горбенко народився 6 жовтня 1953 року у місті Ніжин. Після закінчення Ніжинського педінституту працював у Дрімайлівській школі Куликівського району, пізніше став випробувачем електронно-оптичних приладів на Ніжинському заводі «Прогрес».

Літературним, поетичним словом захопився ще під час навчання у вузі, друкувався у районній газеті і обласних часописах. У 1992 році почав працювати у Куликівській районній газеті «Поліська правда», якій віддав майже 20 років життя, пройшов велику школу творчого досвіду.

Хризантеми

Хризантеми цвітуть білим цвітом весільним,
Прохолода осіння й любові тепло.
Їх тобі я приніс, покохавши так сильно.
Як давно і недавно теє диво було!
Я кохаю тебе, хоч розстались навіки,
Лиш Господь може нас поєднать в небесах.
Вічний сон, що стулив твої ніжні повіки,
Поселив у душі моїй тугу і жах.
Хризантем аромат гіркувато-тривожний –
Спомин щастя, а серце тремтить і болить.
Лише сон перед ранком, розкривши обійми,
Мені зустріч з тобою дарує на мить.

Квіти півоній

Спогад про бабусю

Знову квіти півоній
 Мокнуть під літнім дощем,
 Тим, що лоскоче долоні
 Й дивний навіює щем.
 Згадує, плаче й яснішає
 Втратами бита душа...
 Встигли ми стати ріднішими,
 Тільки життя поспіша.
 Є в ньому сонце й початок,
 Є в ньому темінь й кінець,
 Є в ньому щастя й достаток
 Й смерті терновий вінець.
 Вміла радіти ти квітам,
 Вміла любити всіх нас,
 В світ, мов барвінок розкритий,
 Синьо дивилась весь час.
 Словом лихим не торкнула,
 Болі в собі берегла...
 Вмерла, то наче заснула,
 Тихо в безмежжя пішла.

Проводи зими

Вночі страшна буяла буря,
 І сипав з неба білий сніг.
 Його нападало вже стільки,
 Що і не вийдеш за поріг.
 А вранці сонечко яскраве,
 Мороз такий, що аж тріщить.
 Ось чорний кіт в заметах грузне —
 До миски з їжею біжить.
 Собака мій із будки виліз,

До сонечка підставив бік.
Від нього він такий гарячий,
Хоч запали на нім сірник.
Змагаються мороз і сонце
В бучні зимові проводи.
Ще трохи часу й зануртує
Потік весняної води.

Собача перекличка

Поплигло за обрій сонце,
Спить, очей не підійма,
А на вікнах візерунки
Розмальовує зима.
Місяць ясний та холодний,
Тихо скрізь, село вже спить...
Тільки десь, далеко чути,
Під ногами сніг рипить.
Біля хати вірний сторож –
Вуха сторч і бублик-хвіст:
Не пролізе до комори
Лиходій-рецидивіст!
По двору гасає сірий –
Радий, що позбувся ланцюга,
І з-під лап летить, кружляє
Хмарка блискіток легка.
У снігу весь обкачався:
На прикмету – заметіль,
І не страшний йому холод,
Що повзе із відусіль.
У сусіда щось загавкав
Вірний друг його Сірко,
За тинами обіззався
Рудий телепень Бровко.
Подава і він свій голос –
Весь напружився, стоїть

І чужого вже готовий
На порозі зупинить.
Їх пита хазяїн сонний:
«Що це ви отут звели?!
А...це, мабуть, перекличку
Для порядку завели!»

Малолетка

Сказать про цю малу кокетку
Російським словом «малолетка» —
Це все сказать або й не все.
Її ж життя кудись несе.
Великі очі світло-карі
Бувають рідко у захмарі,
З-під довгих війок промінці,
Мов зайченята-бігунці.
І круть туди, і сюди верть —
Веселих вражень має вщерть.
У неї, знайте, вже тепер
В селі у кожному кавалер!
Не вірите розмова цим?
То другий раз не розповім!
І хлопцям тим, заради втіхи,
Перепадає на горіхи.
Лиш схаменеться котрий знов —
Її ж і слід вже прохолов.
А потім мріє до світання
Про щире неземне кохання...
А далі спить без задніх ніг,
Що й розбудить ніхто не зміг.
Щасливих снів тобі, кокетко,
Мала й доросла малолетко!

Анна Дмитрук

Народилася в Чернігові. Закінчила Чернігівський державний педуніверситет ім. Т.Г. Шевченка (Вчитель молодших класів та англійської мови), Ніжинський державний педуніверситет ім. М.Гоголя – вчитель англійської мови та літератури

Пише поетичні твори з 2006 року, прозу – з 2010 року, пише власні п'єси, дві з яких зараз йдуть в театрі-студії «Біла Валіза». Друкувалася у міжнародному альманасі «Зоряна криниця», літературному альманасі

«Pisateli-Fb» та «Першоцвіт».

Пише також пісні (серед нагород: гран-прі Міжнародної корпорації «Зоряні мости», перше місце на міжнародному конкурсі композиторів), готує поетичну книгу

Латаття

Я прокидаюся в чужій кімнаті...
Це літо точно мене вб'є.
Не розрізняю, де чуже, а де своє,
Пливу в воді пригод, як те латаття.

Розмови під зірками до безсоння,
Вино, вода, пісок і знов вино...
Вертаємо додому все одно,
І сяйво місяця лежить на підвіконні.

В гарячому повітрі тануть гальма,
Мчимо вперед допоки є бензин.
Пісок з'їдає фарбу-лак з машин,
Міняємо «можливо» на «негайно».

Це божевілля, у якому тільки світло,
Це те безглуздя, без якого край.
Безмежний світ, за легковажність не карай –
Нема зупину тим, хто серцем квітне.

09-10.08.15

Вулиці лютневі

Виблискують на сонці вулиці лютневі,
Співають стріхи, разом з ними й я...
Весь світ довкола – то моя сім'я,
Мої брати – хмарини в небі.

Я знаю: ти також симфонію цю чуєш,
Симфонію Життя, що ллється звідусіль!
Забуте все: розчарування, біль...
Де дівся він? Не знаю до пуття.

Все, що я знаю, це тепло обіймів,
Шалена синь небес, надій і мрій...
Гайда на вулицю мерщій!
Хай березень нас в своє серце прийме.

І я тобі у вічі подивлюсь,
І зазирну в чарівний світ без краю.
У ньому спокій... В тому спокої зникають
Слова «не знаю», «не наважуюсь», «боюсь».

Виблискують на сонці вулиці лютневі
І відбиваються у посмішці твоїй.
Мчимо вперед, неначе кораблі,
Що не бояться ані бурі, ані скелі.

Віддам свої тривоги і слова,
Що говорила часто й недоречно.
Так просто влітку спланувати втечу
Від помилок, що ними рік спливав!

Всі мрії загубились в піднебессі,
Нічого не бажаю, так живу.
З трави – у воду, знову на траву,
І так, допоки радість не воскресне.

Усі турботи в волошковім полі
Травою вкриті, ніби й не було.
Є тільки сонце і вода, як скло,
В якому вже відбилась наша доля.

Липень 2015

Клавiші

Не знаю, що собі на думці маєш,
З'являєшся, мов сон, і знов зникаєш,
Торкаєшся найтонших клавiш,
Які раніше не звучали зовсім.
... все поміняла тогорічна осінь,
Яка не забувати просить
Тієї миті, що змінила серце...
Воно тепер не жадібністю б'ється,
Що світ мій зменшувала до кружельця
Своїх та небайдужих.
Тепер довкола вихор люду кружить,
Яких я знаю добре і не дуже,
І всі вони нагадують тебе.
Твою усмішку, що мене веде
Стежинами думок про те,
Що як там що, а поруч із тобою

Лариса Душак

Закінчила Сургутський нафтовий технікум, кваліфікація «технік-нафтовик».

Друкувалася у газеті «Деснянська правда», інтернет-виданнях: «Біла хата», «Регіон. Спецкор», «Суспільний кореспондент», альманахах «Скіфія», віснику 6-го міжнародного поетичного конкурсу «Чатує в століттях Чернеча Гора», літературно-художньому виданні «Антологія сучасної новелістики та лірики України-2017» та виданні Чернігівської ОУНБ ім. В. Г. Короленка «Первоцвіт» та в інших альманах і періодичних виданнях. Готує поетичну книгу. Член Чернігівської обласної літературної студії «Гарт»

СЛЬОЗИ ЩАСТЯ

1.

Хвиля на хвилю...пісок вологий,
Вітер грайливо плете волосся.
Піну жбурляє і пестить ноги,
Пісню сховавши у стоголоссі.
Човником мрії кудись за обрій,
Де помаранчем скотиться сонце.
А на душі знов так світло і добре,
Зайчик дрімає в теплій долоньці.

2.

Стигли зірки – серпанком додолу –
Ніч одягнула казковий декор.
Коні блукають некошеним полем,
Кумкання лунко зливається в хор.
Річка срібляста в місячній глянці
Заколисала духмяне зело.

6.

Я не дозволю підступній сльозі
 Душу засіяти смутком.
 Буду чекати у тій новизні,
 Щоб розчинитися хутко,
 Щоб не спинив ані жаль, ані сум,
 Докір сумлінь не завадив.
 Тілом пробіг найсолодший той струм,
 Душу і серденько звабив.
 Сторч головою, неначе під лід, –
 Пити загублене щастя!
 Хай би назавжди залишився слід –
 Дивне й солодке причастя...

7.

Дрімає Снов загойданий туманом,
 Пухнаста ковдра заховала береги.
 Осоки маскувалися старанно,
 Грайливі піжмурки сьогодні навкруги.
 Кущів стирчить розпатлане волосся,
 Роззява-вітер загубив десь гребінець.
 Мрійливі луки й берег- все злилося...
 Неначе світу настає отут кінець.
 Це ранок? Може, день? Незрозуміло!
 Лякливо змовкли спантеличені птахи.
 Вітрець туман роздмухує впівсили,
 Лише сережки загубились у вільхи...

8.

П'яним дурманом шепотіли липи,
 Повітря наче мед густий стоїть.
 Думки тривожні раптом зовсім зникли,
 А серце щемно й радісно тремтить.
 Дуріють бджоли від такого раю,
 Сонети грають липам в головах.
 Дерев та кущі неначе «з краю»,
 Свої «тузи» тримають в рукавах.

Пригадати, як були малі.
Ніччю теплою сісти під тином,
Сил набратись з повітря й землі.
І до батьківських плеч притулити,
Дух зміцнити у ріднім краю.
У садочку на сонці зігріти,
Де співають пташки, як в раю!
Чорнобривців насіяла мати
Та й присіла на рідний поріг.
На дітей своїх буде чекати,
Хоч би хто з них приїхати зміг...

* * *

Зажурилась хатина й стоїть сиротою.
Дах насунувсь зім'ятим, старим картузом.
І сліпими очима – шибками з сльозою,
Придивлялась одним косооким вікном.
Може йде хтось чи їде, стоїть на порозі?
Зачекалась старенька, вже сили нема.
Хоч пройшов би хтось повз по забутій дорозі.
От і втіха, здається, не зовсім сама!
Тільки вітер невтомно гуде на горищі,
Аж здригається в хаті натруджена піч.
Протяг душу вихукує, ние і свище,
А на груші так лячно вигукує сич.
Вивертає стареньку із сивим корінням,
Скло розбите сльозами блищить під вікном.
Репетуючи щемно, аж до одуріння,
В неба молить, щоб вічним забутися сном!..

Під спів пташок злітають думками в небо,
Промчати вітром, не шукаючи доріг...
Мені для щастя зовсім мало треба:
Щоб жити і творити вільно міг.

Щоб день оцей дзвенів, немовби пісня,
Щоб небо відмикав лелечий ключ,
Щоб в грудях від кохання було тісно,
І Київ щоб зорів з дніпрових круч.

А ще так хочеться, щоб Україна
Нарешті піднялася із колін.
Й прошепотіла над ставком калина:
«І буде мати, буде гордий син»...

Безсоння

І треба такому статися
У чорній кав'ярні ночі...
Замість того, щоб відіспатися —
Не можу стулити очі.
Бо достиглі зорі — яблука
Золотять вихрясті сади,
А сягnistий місяць поглядує.
Відігнати мій сон куди.
Аж допоки хлопчисько — ранок
Поскидає тумани з пліч
І засіє россою ганок,
Відігнавши чаклунку — ніч.
І народиться справжнє диво —
Закипить небосхилу мідь,
І покотить небесне Ярило
День новий по шляху століть.

З яких світів на тебе виглядати?!
Над Києвом прощальний лине дзвін!

На Байковому тиша і печаль...,
В зажурі кетяги розвісила калина...,
Хоронить Україна свого сина
І голосом трембіти лине жаль...
На Байковому тиша і печаль.

В Манжосівці лелеки на стовпах,
Над гніздами стоять в почесній варті.
Одне гніздо пусте...

І чарку
нам поминальну піднесе шинкар.
В Манжосівці лелеки і печаль...

Мій друже, ти залишив нас,
Коли сади вже відбужали квітом...
Тобі б ще жити і творити,
І відганяти пензлем злу напасть...
Мій друже, ти навіщо кинув нас?!

О, дивний Часе, ми твої раби!
Відлічуєш ти роки і хвилини...
Кому даруєш вік, кому години...
Навіщо ж забираєш у родини того,
Хто найпотрібніший із нас?!

О, дивний і трагічний час...
Хоронять Майстра...,
плачуть кобзарі...,
Сивіє сонце...,
в тузі Україна!

* * *

Без тебе день – не проспівана пісня.
Без тебе день – обірвана струна.
Без тебе серцю в грудях тісно.
Без тебе, власне, і мене нема.

Без тебе ніч зруйнована дощами.
Без тебе зболені чеканням дні.
І літургія, зіткана печаллю,
Хоралом озивається в мені.

До тебе йду через чекань причали.
До тебе йду крізь зболені рядки.
А вже на осінь сумно прокричали
Колись безжурні лебеді-роки
Без тебе...

* * *

У павутинках бабиного літа
Чаклунка-осінь шле нам SMS.
І спогадом моя душа зігріта,
І знову мрії рвуться до небес...

Іду до тебе через тиху осінь,
Іду до тебе через час й роки,
А в серці розцвіта фіалок просінь,
І геть жену я зрадливі думки...

Про те, що скроні покрива морозом,
І серце в грудях все частіш болить,
І дослухаюсь зранку до прогнозу,
Щоб не забуть була кашне одіть...

До біса все! І роки, і зітхання,
Зневіру, розпач і розлуки мить.
В моєму серці розцвіта кохання,
І піснею життя душа дзвенить.

Ніжин, 2019 р.

Ніна Заболотна

Ніна Заболотна народилася в селищі Мала Дівця, що на Прилуччині.

З раннього дитинства пише вірші. Дипломант I ступеню літературно-мистецької премії імені Любові Забасти «Квіт папороті» -2012.

Автор ліричних збірок «Втаємничені слова» та «Ожинові ночі».

Має дві вищі освіти. Нині працює у Прилуцькій міській центральній бібліотеці імені Любові Забасти. Заміжня, виховує сина.

* * *

Слово стане мечем й розітне найміцнішу броню,
Розсіче горизонт на прожиті Землею епохи.
Будуть плином життя пломеніті пелюстки вогню,
Щоб серця крижані зігрівалися ними потроху.
На вустах забринить обнадійлива правда свята,
А небесний вівар дасть початок щасливій любові.
У глибокому морі не легко дістатися дна,
Дуже важко пізнати всесильну молитву у слові.

* * *

Не соромся, заходь!
В нас занадто багато роботи.
Треба скласти в покоси
Солодку духмяну траву,
А за полуднем вип'єм
Зірницею зібрані роси.
Ну, а потім я мовчки
Шматочки любові зберу.
Покладу полотно пожовтіле

На биту дорогу.
Може, вийде із нього
Змережаний щастям рушник?
Заховаю у серці щемливу
Червневу тривогу,
До якої ти, мабуть, ще й досі,
Коханий, не звик.

* * *

Нічна зозуля долю накує,
Нічна зозуля правду всю розкаже,
А ранком зійде сонце золоте
І кожне слово променем зав'яже.
Мені б залікувати два крила,
А потім над Весною політати.
Любові, що лишилася одна
Бідою перелітною не стати.
Лелітка серця, бавлячись горить.
Лелітка серця, гаснучи тріпоче.
Життя ще не вдавалося спинить,
Якщо Господь спасіння дати хоче.

* * *

Облиті сливи білим молоком
Живого ще незайманого цвіту.
Вагітне небо, носячи добро,
Боїться у блаженстві цім зомліти.
Зеленим морем ваблять спориші.
Холодний дотик пам'ять обпікає.
Тремтять бентежних спогадів куші
Мого старанно схованого раю...

* * *

Місяць, мабуть, у повні
І тануть навколо сніги.
Ця весна, ніби повинь,
Накрила дороги й мости.
Розлетілись світами
Блискучі шматки кришталю,
Милувалося небо кленами
У сполоханім соннім гаю.
Гомоніли гарячі серця
Про початок епох і часів,
І здалося мені, що Господь
Відпочити на мить цю присів.

* * *

слова ключі до сейфів і замків
їдкі як дим і легші за повітря
стають так просто тернами вінків
хоч часом схожі золотом на митри
дзвенять монетним розсипом а жаль
згорають на пожовклому папері
здається що небесний світлий рай
свої закрив на сотні років двері

* * *

Душа, неначе квітка навесні,
П'є свіжі роси разом з небесами,
Зловивши перші сонячні вогні,
Ховає погляд десь за пелюстками.
Слова гартують так, як холоди,
І для тривоги знаходяться пороги.
Усе в житті реально обійти,
Окрім свого призначення від Бога.

* * *

Люди, наче цукерки в обгортках.
Ось іскриться барвиста фольга.
Розгортаєш неквапом потроху,
А всередині там пустота.
Загортаєш, дивуєшся тихо,
Відступаєш поволі назад,
А попереду черга на лихо
Потрапляє у сіті принад.
Всі цукерки черствіють із часом,
Як буває черствіють серця,
А обгортки підморгують ласо,
І цьому ще не видно кінця.

Мандрівний поетичний бібліопростір А+ у Н.-Сіверському

Ганна Зівако

Ганна Зівако народилася 15 травня 1961 року в селі Кудлаївка Новгород-Сіверського району. Навчалася в Кудлаївській 8-річній школі, середню освіту здобула в Дігтярівській середній школі. Потім було навчання в Шосткинському ПТУ і робота на заводі «Звезда». Але рідне село, отчий край кликали до себе. Вийшовши заміж, деякий час працювала в Гірківському сільському клубі, а коли повернулася до рідного села Кудлаївка, – піонервожатою в школі і заочно навчалася у Ніжинському коледжі культури і мистецтв імені М.Заньковецької на хоровавому відділенні.

З 1990 року працює в Кудлаївському Будинку культури – спочатку на посаді художнього керівника, а зараз директора. Має двох дітей- сина і доньку та дві онуки, які мешкають у Чернігові.

Д О Л Я

Над моєю хатою
Журавлі курличуть,
Над моєю долею
Вдаль пливуть літа.
Журавлі- журавлики
За собою кличуть,
Лиш любов із серця
та й не відліта.

Тебе покохала
Я на пізню осінь,
На бабине літо,
На свою біду.

Ти до мого серця
Стежку прокладаєш,
Я по ній до тебе
Чайкою лечу.

Знову над просторами
Журавлі курличуть,
А мені всміхаються
стомлені уста.
Не заросте стежка
рутою-травою,
Ти мене зустрінеш
Де шумлять жита.

ДІТИ

Яке щастя, що є в мене діти
Подивлюсь, вже й онуки ростуть
Простягають до мене рученьки
Оченята, як зорі цвітуть.

А, здається, недавно ще донечку
На своїх піднімала руках,
Як сестричка всміхалась до братика
На прогулянках в світлих лугах.

А тепер уже всі дорослі –
Свої сім'ї, проблеми свої,
Яке щастя, що є в мене діти,
Хай Господь береже їх завжди.

А тепер вже щебечуть онуки,
Сміхом повниться хата моя
Дочка, зять, синок і невістка –
то моя найрідніша рідня.

Дай, Господи, їм щастя і здоров'я,
Дай, Господи, їм мудрості й снаги,
Як добре, що є в мене діти,
Найбільший мій скарб у житті.

Коли акація цвіте

Травнева ніч така пахуча,
Коли акація цвіте,
А в небі зорі як намисто
Землі лягають на плече.
Умита росами й дощами
Летить вона у даль віків,
І душу нам вона тривожить
Цвітом акацій і бузків.

Травнева ніч така пахуча,
Коли акація цвіте.
Твоя любов така жагуча
Розтопить серденько моє.
Цей запах голову дурманить
Мене до серця горнеш ти.

Акація не спить – квітує,
До ніг кидає пелюстки.
Травнева ніч так пахне медом
І дивним подихом трави.
Біля акації під небом
Сиділи ми аж до зорі.
Ти знов прийдеш, як місяць зійде,
Тебе до серця пригорну,
Несміло так, і тихо й ніжно,
Скажу, що я тебе люблю.

Ранок

Спить луг, спить ліс,
Спить річка під кущами
Не чути навіть клекоту води.
І капелька роси
Заснула на травинці,
Схилився колос низько до землі.

Затих цвіркун,
І сон-трава схилилась.
На небі ні хмариночки нема.
Лиш соловей-співун,
Забравшись в чащу лісу,
Своє «тьох-тьох» виводить не дарма.

На горизонті сонечко всміхнулось,
Спросоння задзижчав комар –
І... задиміли печі...
Клювала риба на ставку,
І серед тиші
Почулося дзвінке «Ку-ку-рі-ку!»

У бібліотеці

Чомусь заходим рідко до читальні,
Чомусь забули книжку ми давно,
Чомусь одним лиш голови забиті,
Як виростить картоплю чи зерно.

А книжки, наче діти, нас чекають,
З полиці поглядаючи на нас:
– Невже про нас давно усі забули?
– Невже для нас минув зірковий час?

Яскраві палітурки потемніли,
Герої книг забилися по кутках

Шевченко, Глібов, Гоголь і Забіла
Вже не стоять на перших полицках.

Заходьте люди до бібліотеки,
Читайте вірші і романи, і казки.
Життя у всіх вас стане цікавішим,
Про все розкажуть вам книжки.

Туман

Прохолодою віє і тишею,
і на ноги – холодна роса.
Ген туман виповзає з-за лісу
На шляху своїм все поглина.

Він лягає на кожну травинку
І рососою її умива;
заглядає у кожну щілинку,
білим зором в вікно загляда.

Місяць тихо з-за хмар виглядає,
Перша зірка на небі сія,
біла хмара, неначе казкова,
помаленьку за обрій сіда.

Розстелився туман над долиною,
білим мотлохом все затягнув,
він за дубом сховався, за калиною,
і до річки тихенько шугнув.

Заховав в свої шати вербичку,
у густу осоку вже пірнув,
Обійняв обережно він річку
і тихенько в заплаві заснув.

2013 рік

Світлана Камишна

Світлана Камишна (Камишна-Тереценко) народилась 08 лютого 1960 р., в м. Березне Менського району Чернігівської області. Закінчила Чернігівський педагогічний Інститут ім.Т.Г.Шевченка. Вчитель вищої категорії, має звання методист. Викладаю в реабілітаційному центрі для дітей з особливими потребами (ЧНРЦ№1). Має почесне звання «Жінка року 2016».

Друкувалася на багатьох інтернет-сайтах: «Ану-мо віршуймо», «Стихи.ру», «Проза.ру» та ін. Вийшли дві книжки запланованого літературного триптиху під спільною назвою «Райдуга життя» Є членом Всесвітньої асоціація поетів, письменників, прозаїків, «Congrès Littéraire Mondial» (Франція, м. Париж).

Лауреат Чернігівського обласного Літературного конкурсу «Книга року-18», в номінації «Проза». Лауреат Міжнародного конкурсу «Поет читачьких уподобань» та Всесвітнього літературного конкурсу «Ключ поетичної душі», 2019 рік. (Франція, м. Париж).

Подяка авторам і читачам

Безмірно вдячна всім, хто вміє чути
Найтонші звуки тих душевних слів,
Хто вміє в рай поезії пірнути,
Не помічаючи той біг часів.
Вітаю тих, хто має Божу іскру,
Хто відчуває дивну силу слів,
Не випадково то, і не навмисно,
Напевно, так Всевишній захотів.

Твій вибір

Ти вибираєш хліб? Чи все ж свободу?
Коли зробив ти другий вибір, знай:
Хліб виростиш – у тім твоя природа.
Духовно ти звільнився – тож зростай!.....
...А може хліб сьогодні вибираєш?..
Тоді погодься і запам'ятай:
Що завтра ти уже його не маєш.
Ти раб! Тоді на краще не чекай...

Даремно

Ти скільки не кричи – то все даремно.
Ти скільки не світи – «сліпому» темно.
Тоді помовчи, тебе не чують.
На те є вороги, вони віщують.
Нам обіцянки щедро посилають,
Тим непомітно тебе запрягають,
Вже не помітив, як скотився вниз,
І у калюжу сів – от ж сюрприз!

Лютий грається з Весною

Лютий місяць не лютує,
Про те думають дарма.
І тепло він нам віщує:
Зачаїлась десь Весна,
Тож дрімає в закуточку,
Дихає своїм теплом,
Розливаються струмочки,
Сонце світить за вікном.
Підморозив Лютий нічку,
Зранку ковзанка блищить.
Так і граються з Весною,
Веселіше так їм жить.
Час прийде змінити Зиму,

І прокинеться Весна.
Ось тоді вона нестиме
Досить сонця і тепла.
І тоді вона наповнить
Всі озера і річки,
Всі льоди вона розтопить,
Будуть бігти потічки.

Вінчається Весна

Весна у буйстві цвіту, наречена.
Прибралися сади їй до лица.
Така природа – благословенна,
Веде красуню до вінця.

Бузкові квіти стелять їй доріжку,
І пахощі злітають навкруги.
А час про весну напише нову книжку,
Про ту красу й зелені береги.

Ще про пташок вони всім сповіщають.
Як дзвони, що до церкви нас ведуть.
Красою всіх охочих пригощають,
Дощів весняних святу воду п'ють.

Вінчається весна у буйстві цвіту,
Запрошує до свята, щоб радіть.
Минає все, і скоро буде літо,
І насолоди слід тримати мить.

Літечко

Упасти, вклонитись землі,
Зануритись в літо зелене,
Лежати між трав догори,
Дивитись на велетні клени.
Надихатись запахом трав,
Нехай вітерець залоскоче.
Пустун! Він дерева гойдав,
І з листям він грає охоче.

Заплющити очі на мить,
Між вій пробивається сонце.
Вже радість по тілу біжить,
Метелик присів на долоньці.
Крильцятами він заграє:
«Поглянь – бо, який я красунчик!»
Спіймати себе не дає,
А поруч стрибає цвіркунчик.
Яка то краса навкруги,
Де в зелені схованки літа,
Заквітчані цвітом луги,
І небо, як море розлите.
Хмаринки пливуть де-не-де,
Пухнасті, такі дивовижні,
Подивисься – коник пливе,
І грудочки білі та сніжні.
А сонечко пестить теплом,
Усіх на землі зігріває,
Під вечір, за річки мостом,
У нічку вже спати лягає.
Упасти б в зелену траву,
Набратися сили земної,
Отримати ж нову снагу,
Бо то неможливо зимою.

Я в осінь упаду

Я в осінь упаду, де лист осінній
Злітаючи, танцює дивний вальс.
Заплутаюсь у сонячнім промінні
І позабуду про свій вік і час.
Я упаду на позолоту листя,
На ковдру, що покрилася земля.
На небі хмари пір'ям розпливлися,
І зеленіють лише тополя.
Осінньої нап'юся прохолоди,
Наче ковток холодної води.
Сп'янію від краси і насолоди,
Моя ти осінь, ось твої плоди!

Мандрівний поетичний бібліопростір А+ у Ніжині

Наталія Коса

Наталія Коса народилась 5 листопада 1974 року, с. Горностаївка Ріпкинського району Чернігівської області. Навчалась з 2010 по 2015 рік у Чернігівському Національному університеті «Чернігівський колегіум» імені Т.Г. Шевченка за спеціальністю: українська мова, література та художня культура. Працює в Чернігівській районній бібліотеці.

Друкувалася в періодичних виданнях. Окремі вірші увійшли до збірки поезій «Ну що б, здавалося, слова» та до книг — «Долі опалені Чорнобилем», «Долі репресованих земляків». Має власну поетичну збірку «Вірші без редакції».

Брала участь у Всеукраїнському конкурсі «Поетичний рушник» (2017 рік) та II Всеукраїнському поетичному стартапі «Дотиком душі» (2018 рік).

* * *

А мого діда немає фото
Загинув дідо, в Дніпрі
потонув...
Не знищили у 37-ім...
В 39-тім родилась мати...
Немає фото, бо у землянці
Було так сиро
і бабі й мамці
І ще троє діток
Хотіли хліба...
У 43-м
Загинув дідо...

Ні, не героєм...
Простим
солдатом
Між сотен тисяч
Дніпро загатив...
А вже за місяць...
Дніпро замерзло...
Нема героїв...
А діти мерзнуть
І хочуть їсти
і просять хліба...
Лишилась баба
Немає діда...
Чи й дід?
Йому ж бо
лиш 38...
А бабі...
Тільки лиш 32...
Сказати важко
Сказати грішно...
Не героїня
І не вдова...
Ні похоронки
ні тої звістки...
І рано всивіла голова...
четверо діток
хотіли їсти
Ні тобі виплат...
І де ж ті права.
Пропав безвісти
Так написали...
Так офіційний
лунав вердикт...
Сусід же...Бачив...
Як дід загинув...
У 38...загинув дід

* * *

Розбуди в в собі жінку,
 Ту, що спить так солодко.
 Та не ту, що в хустинці,
 А з духмяним волоссям,
 Яке вкрило, мов ковдра,
 Твоє сяюче тіло.
 А що кран «навернувся»,
 То яке тобі діло?
 Хай подбає коханий,
 Що вам їсти й де жити.
 Коли втомлений й злючий
 Прийде пізно з роботи,
 Ти палким поцілунком
 Затули йому рота.
 Пригорни дуже ніжно,
 Подай теплої їжи.
 Не розпитуй, як справи,
 І побачиш – він ніжний.

01. 05. 09 (Оле)

* * *

Бути льодом чи паром
 Бути карою чи даром
 Хай вирішує Вишній
 У потрібному місті.
 Не противитись злому,
 Бути блискавкою й громом.
 Знає тільки Єдиний,
 Коли слухна година
 Пори року і строки,
 Найважливіші кроки
 У Його володінні –
 І навіки віднині.

* * *

Бог парує не випадково
Випадковостей в нього нема
Це є диво, як хочеш- таїнство,
Так як літо, як осінь
А потім зима
Заирніть до коханого в очі
Як в люстерко на себе погляньте
Пізнавайте щодня і щоночі
І на всі його вади зглянетесь
Ви ж однакові однаковісінькі
Мов краплинки ранкової роси
Ви слова однієї пісеньки
Різні боки одної краси

* * *

Місяць уповні
Зірка в долоні
на річці у човні
Я у тебе в полоні
Ніч просто неба
Зірка із неба
Летить до тебе
У тебе в полоні
Зірка в долоні
Може так треба?

* * *

Молилися за Україну...
Соборну, благосну, єдину.
І стоячи, і на колінах
Молилися за Україну,
За батька, неньку та за сина,
Ще не народжену дитину.
Молилися за Україну.

Ніч у бібліотеці

(Враження)

Бібліотека. Скільки тут тепла!?..
 Тепла душевного, ідей
 І крила...
 Крила для людей...
 Ти надала...
 І двері відчинила
 В усі світи
 Дороги ТИ
 Відкрила...
 А чи хто знає?
 Я таких не знаю,
 Щоб без бібліотеки
 Обійшлося,
 Де б про освіту йшлося?..
 Ти нам абетку першу видавала,
 До іспитів шкільних –
 Ти готувала...
 У інститутах
 Вчила мудрості віків.
 В тобі життя й сьогодні
 Вирувало.
 Тебе такою
 Я давно не бачила,
 Не знала
 (Десять дев'яностих...)
 Тоді ти й два життя
 Водне єднала.
 Може і не раз...
 Плела жіночі долі...
 (ті пари й досі разом)
 Для когось доленосною
 Була.

І я з тобою
Мабуть навік
Своє життя сплела...
І цьому рада...
І сподіваюся, що
Нас не зрадять.

03.02.2018

* * *

Тримаю книгу у руках
Для мене знакової авторки,
Стинались на шляхах життя
Не в інтернеті аваторками.
Щимить і мліє десь душа,
Мені її не вистача.
Я зараз в ролі читача –
Не бачимось.
Хоч почитаю
Приємні спогади життя.
Було й гарячого й студеного,
Стають як плесо
Відтоді, коли
Читаю я Студьонову.

Наталія Коновалова

Наталія Коновалова народилася 24.09.1968 року у с. Куликівка Чернігівської області. Батько, Король Олександр Макарович, працював у друкарні, а мати, Король Любов Сергіївна, – медичною сестрою.

У 1985 році закінчила 10 класів Куликівської школи, вступила до Ніжинського державного педагогічного інституту ім. М. В. Гоголя на філологічний факультет, отримала спеціальність «російська мова та література».

У різні роки працювала вчителем та вихователем у навчальних закладах району, методистом з гурткової роботи та керівником гуртків. З лютого 2006 року – головний редактор Куликівської редакції районного радіомовлення «Районні вісті».

Вірші пише зі шкільних років. Друкується у місцевій періодиці під псевдонімом «Королівна».

Мелодія останнього кохання

Мелодія останнього кохання
У сивім злеті спалює мости.
Щаслива птаха, що співає зрання.
Нещасна та, що прагне самоти.

Зриваються останні поцілунки
І тихо опадає жовтий лист.
Мелодія останнього дарунку
Тебе, напевно, вітер нам приніс.

Розкидав якомсь у безладді ноти
Усіх, напевно, нам і не знайти.

Мелодія останньої турботи –
Рятунок від негод і самоти.

Вона звучить, як пісня лебедина,
Остання крапля в келиху вина.
Мелодія прекрасна і єдина
Одна, як світ, як доленька одна.

Про круті підбори та старі сандалі

Я не співаю гімн своїй реальності
І не цілую в щічку ідіотів,
Не прагну стати леді досконалістю
І наскрізь бачу горе – патріотів.

Поміж словами ставлю я три крапки,
У тиху північ зорям шлю цілунки,
Доношую геть викривлені тапки
І не ховаю душу за лаштунки.

І, розмінявши кілька тих десятків,
В душі сумую, як мені хтось викає.
Потріскались від давності вже й п'ятки,
Й набридла, видно, навіть чоловікові.

Але всміхаюсь і кручу педалі.
Аби хоч гальма не заклинило.
Круті підбори – це вам не сандалі.
А я й лабутени завтра ще приміряю.

* * *

Сліпить очі бурштин і золото.
Осінь сіє нудьгу і паніку.
Та й зима вже лякає холодом.
А я просто зриваю яблука...
Гарні, стиглі, з медовим присмаком,
Червонасті, як та калина.
А я просто зриваю яблука.
Що там осінь з її бурштином...
Он красуня-білявка в золоті –
Неодмінна осіння класика.
Та, згубившись у вихрі клопотів,
Я лиш просто зриваю яблука...
Не співаю я гімни осені,
Лиш зітхаю, бо все минає.
А про яблука, десь заховані,
Може взимку хіба й згадаю...

* * *

Я напишу листа собі у скриньку,
Заплющу очі. Буде тихо-тихо:
Ані плачу, ні стогону, ні сміху...
Лише слова десь крадуться навшпиньки.

Як листопад звучать, як дощова симфонія,
Як шелест трав чи звуки кришталю...
Такі живі – я так тебе люблю –
Лише слова, але ж яка гармонія...

Я напишу листа собі у скриньку,
Хоча й собі не вірю ні на крихту.
Від тих зізнань подалі мушу бігти
І за поріг жбурнути гарні квіти.

Розмова з вікном

У сиву вічність падають сніги –
Зимова казка начарує знову...
Вселенський вітер стогне від нудьги
І занотовує міжзор'яну розмову...

Малюю на вікні свою печаль.
Малюю вкотре й витираю знову...
І крапають сльозами під вуаль
Слова тієї із вікном розмови.

Замерзне казка в сотнях візерунків,
Душа залякне у німім портреті...
І хто побачить за більмом лаштунків
В моїм віконці тисячі секретів?..

* * *

В осінніх хмарах заховались зорі,
Дощем спадають в краплях позолоти.
Хтось там біжить, а хтось іде поволі
І золото затоптує в болото...

Серед бурштину і разків калини
Ще десь сховались зелені смарагди.
І той один, що для мене єдиний,
Там загубився серед клаптів правди.

Сплітаються в думках свої ж слова
І осені літає павутина.
Наступною зупинкою зима
Закутає у м'якість палантина...

Заплутає хурделиця думки
Й сховає десь у кучугури снігу.
Роки, роки і знову ці роки.
Їх не спинити швидкісного бігу...

Зіронько моя

Зіронько моя, дай мені наснаги,
Трішечки тепла, крапельку відваги.
В небо полечу, може там засяю,
Тихо загляну у віконце Раю.

Дощик приручу, блискавки і громи,
Ніжності навчу вітри – буреломи.
Сонце попрошу довго ще світити.
В сонячнім краю вічно буду жити.

Іншим залишу всі земні тривоги,
І легкі стежки і важкі дороги,
Ніжні почуття, втіху і наснагу,
Радощі життя, щастя і звитягу.

Схочу – прилечу ластівкою з неба.
Десь защебечу, скажуть – так і треба.
Упаду дощем милому в долоні,
Ні, не запечуть краплі ті солоні.

Зіронько моя, протягни промінчик,
Бачиш, я твоя, і ні чия більше.
Стежку покажи, ту ясну доріжку.
В небо полечу, зачекай лиш трішки.

І легендарне «Слово» заспівав
Зі злетами, падіннями і болем.
Тут час спинивсь, як сонце перед боєм,
Чеснотами народ обдарував.

Яка краса мій рідний диво-край,
Де святість духу і душі безмежжя,
Де щирістю стрічають арка й вежі,
Де у Десни в долонях весь розмай!

Цей край колись наміцно обійняв
Любов у серці – голубе з червоним.
Мій княжий граде, – оберіг любові, –
На зріст увесь із правіків постав.

Я – СІВЕРЯНКА

Я – сіверянка. Роду мого кроки
У цім краю дзвеніли, як мечі.
Земля князів, і воїв, і пророків,
І мудрих – не з легенди – сівачів.

Я – сіверянка. Гордістю сповита.
Мій рідний краю – свято й оберіг.
В нас вечори духм'яні, наче квіти,
У нас і ранки – з праведних доріг.

Я – сіверянка! Правнучка далеких
Синів відважних древньої землі.
Яка весна!.. І знов летять лелеки!
І зерна прокидаються в ріллі.

Я – сіверянка! Тут моє роздолля.
Деснянські зорі світять крізь віки.
І край коханий обіймає доля
У два крила і в дві мої руки.

НАД МІСТОМ – ВЕЧІР

Над містом – вечір. Зорі хороводять.
Усе і так, і все не так в житті.
Здається, Ігор повернувся з походу
І чути дзвін ізраних щитів.

Ізнов взялись Вкраїну розпинати
Ті, що були тихіші од трави.
І недругам так хочеться сказати,
Як Ігор ворогам: «Іду на ви...»

У наше місто запливає літо
І знову матір тішиться дитям.
Я радість буднів хочу перелити
У повсякденність нашого життя.

Я хочу, щоб Україна квітнула
В добрі, у мирі, а іще – в піснях.
А Ярославна, як завжди, чекала
Суворих воїв з бойових звітяг.

Коханий краю, тут моя родина,
Тут нам рости й історію творить
І будувать українську Україну,
Й по-сіверянськи вірить і любить.

ОСВІДЧУЮСЬ, ОСПІВУЮ, ЛЮБЛЮ!

Тобі присвячую своє життя,
Ти неймовірна, ніжна, загадкова.
Тебе плекає мати, як дитя,
Співуча, барвінкова наша мово.

Дарує міць і сили Синевір,
Дніпро – цілюще джерело натхнення,

Завзята молодість – з Карпатських гір,
Крилата мрія щира з Придесення.

Ти в радості і горі повсякчас,
У щасті, і любові, і розлуках.
Красива, найрідніша – без прикрас
У котре знов відроджуєшся в муках.

Велику силу маєш вікову,
Озвучену в молитвах і поемах...
Освідчуюсь, оспівую, люблю –
Як парость, проростай у наших генах!

НАВЕСНІ

Я знала: ти колись таки прийдеш
У наше над Десною древнє місто.
І мене радо в казку поведеш
У осяйному росянім намисті.

Ще буде ранок сонцем золотить
І річку, й берег, і небес простори.
В твоїх обіймах час не йде – летить,
Від слів твоїх у серці грає – море.

І нашу спільність не розміє час.
У княжім місті дихається легко.
Весна квітчаста поєднала нас,
Коли крутили колесо лелеки.

Пливе Десна... А квітів у човні,
Де ми удвох, де весело й духм'яно.
Якщо любов стрічаєш навесні,
То і життя всміхається весняно.

ЗА МИТЬ ДО РОЗЛУКИ

Тихий вечір уже догора.
Ніжні пахощі серце хвилюють.
Йде за обрій весняна пора,
Котру так невичерпно люблю я...

Нерозгаданих вічністю див,
Що стезю полишають завчасно.
А душа прагне радісних злив,
Тих, що скроплять дорогу до щастя...

Зацілована сонцем блакить
І півонії милі іздавна.
Я так хочу побути ще мить
Ув обіймах коханого травня.

НЕБО В ДОЛОНЯХ

Нахлюпало в долоні небо синьки,
А в серце – цвіту юної весни.
І б'ється воно солодко і дзвінко.
Коханий мій, так радісно мені!
Ти відведи усі мої сум'яття,
Спали дощенту болі і жалі.
Хай жовтолист осіннього багаття
Перетече у пісню солов'їв.
З небес дарунок – диво яснооке –
В долонях щастя я несу тобі.
Моє кохання, як зоря високе,
Крилате, як небесні голуби.

* * *

Душі так хочеться канікул
І жменьку щастя із тобою,
Щоб серце стислося до крику
В обіймах нашої любові.

Щоб сірі будні за снігами
Пішли... розтали... не вернулись,
Щоб пити спраглими вустами
Дзвінке майбутнє – не минуло.

Душі так хочеться канікул:
Вдягнути день у нові шати.
Душа нестримно прагне літа,
Щоб почуватися крилато.

Мандрівний поетичний бібліопростір А+ у Куликівці

Коли вогні гуляють у раю,
Коли стають тихішими вже звуки...
О, Господи, як все це я люблю!
Усім єством обожнюю Прилуки!

І тече мені в серце замріяно Удай

Синя даль... Це до неї мій погляд прикутий!
Вітер хвилі сідлає, за гриви бере –
І жене коней тих аж до берега Удай...
Час любов в моїм серці нічим не зітре

До краси, до цієї стрімкої свободи.
Бачиш, коси мої розплітають вітри,
Все одно у дзеркальні вдивлятимусь води –
І зоріє нехай моє щастя згори.

Я люблю заудайські простори безкраї!
Річка, поле і ліс – то єдина сім'я,
У якій до цих пір, як людина, зростаю –
Тут мої почуття! Тут Вітчизна моя!

Я в безмежжі любові! Це сильно! Це круто!
Підставляю обличчя прилуцьким вітрам,
І тече мені в серце замріяно Удай,
Відкриваючи сотні гратованих брам.

Казка в Прилуках

Тут чари... Тут феї... Тут все оживає...
Іду до дверей – і їх враз відкриває
Пан Коцький у гарнім, червонім жупані,
Вклонився: «Заходьте, шанована пані!

Ви думали магія справжня далеко?
Ні, поряд. Читайте ось!»
– Бібліотека...
Як тільки я слово це вголос сказала,
Враз звуки почулись з читальної зали.

Бібліотекарі! Ось ці дівчата!
З них кожна на вигадки творчі багата,
І серце своє діточкам віддає –
То ж казка в Прилуках, запевною, є!

Відшарудить листком останнім осінь

Відшарудить листком останнім осінь,
Відплаче вже набридливим дощем,
І яблуні роздягнені і босі
Поглинуть разом з холодом свій щем.

Отакі з року в рік: згребеться листя
І догорить... Затерпне в серці біль.
І перший сніг розсиплеться над містом –
Осіння, ще неждана, заметіль.

А під її незвичні фонограми
Заскиглить тихим голосом печаль,
І понесеться вітром і снігами
Той звук за димний обрій, в сиву даль.

Зіщуляться дерева голомозі,
Зігнуться, наче старці, до землі,
Збере свої старі пожитки осінь,
Та яблучко залишить на столі...

Модельний показ

Сніги Прилуками гуляють,
Дерева в шалі загортають,
Кущам вдягають теплі капці,
Будинок, й той у модній шапці,

Ледь-ледь на очі зсунув вітер,
Щоб, мабуть, стильно їх прикрити.
Навколо глянеш: світ біліє,
Дива зимові – сніговії.

Все шиють з одного сувою,
Метають, ріжуть біле, кроять.
Таких майстрів ще пошукати!
Обшиті навіть східці в хату!

О Боже, скільки пряжі в Тебе!
Нитки скида на землю небо.
Зима їх змотує в клубки
І шиє всім пуховики.

Модельний показ навкруги!
Подяка небу за сніги.

Сонячні квіти

У Прилуках весна. Відчуваєте подих?
Вибігають назустріч веселі струмки,
Проглядає тепло уже навіть з-під льоду,
Бо, мабуть, відіспалось за зиму таки.

Потягнулось всім тілом, розправило руки
І взялося вставляти у сніг промінці:
Наче сонячні квіти розкрились в Прилуках!
Від краси оживились в саду горобці,

Розцвірінькались – нам новину сповіщають,
Але хто про ці зміни сьогодні не зна?
Посміхаюсь. Душа шир і вись відчуває,
Як заходить, неначе додому, весна.

Оксана Коротка

Народилась серед донецьких поважних і гордовитих засніжених териконів у 1976 році. Чарівне дитинство в багатодітній родині гойдалось на покровських хвилях красуні Десни, а виплекані турботливою Новгород-Сіверщиною дитячі і юнацькі роки повернули шлях на педагогічну ниву.

Працює вчителем мови і літератури в Смяцькій ЗОШ I-III ст. Має трьох дітей з обмеженими можливостями. Любить життя, свою роботу. У вільний час, під час дороги до лікарень, зустрічається з МУЗОЮ. Мережить вірші.

Захоплюється красою рідної землі, її багатовіковою історією, традиціями, незламністю духу людей у боротьбі за свободу і відстоюванні інтересів України.

Закохайся в Україну

Закохайся в Україну,
В її пісню чарівну,
В маків цвіт, волошки в житі,
Взимку в гілля в оксамиті,
Восени в строкаті парки,
Навесні в зелені арки,
В неба синь у літню спеку,
Пісню жайвора далеку,
І зозулі у гаю
літочислення – «ку-ку».
Це земля, де народився,
Або просто тут живеш,
Або в гості ти приїхав
і по вулиці ідеш.
Роздивися – все довкола
так і просить: «Полюби!»
І сьогодні, як ніколи,
усміхнеться ВСЕ тобі.

Зачекай ще, літо

Знову обертає літечко на осінь,
І підхопить серпень свіжий вітерець,
І освітить сонце той блакитний простір,
Де біжу по росах полем навпростець.
Та не поспішай ти, осінь золотава,
Знаю, по-своєму добра вся пора.
Дай запам'ятаю духмянії трави,
Кольорові барви нашого села.
Зачекай ще, літо, не запрошуй осінь
На сніданки щедрі у ранковий час,
І тебе від серця щиро ми попросим:
«Не залиш для суму ти містечко в нас»

Ода місту

Про місто древнє на Десні
Розповідається чимало:
Як військо Ігоря тоді
На захист рідної землі
Без об'єднання князів повстало.
Як Святослав Боянів спів
Не смів крізь вуха пропустити,
Він миру на землі хотів,
Князів тримати міць учив,
Велів по совісті прожити.

В повітрі пахощі століть,
На луках різнотрав'я пишне...
Тут думка соколом летить,
Зигзиця квилить, час не спить
Від того чим це місто дише.
Славетний край, рідна земля!
Тобою я не намілююсь,
У подиху твоя зоря,

У думках літ тих течія,
Що збереглося не надивуюсь.

Стоїш ти міцно на Десні,
Мій Новгород-Сіверський, мій красень.
Діяння наші всі тобі,
пісні і шана цій землі,
ти не утратиш слави з часом.

На мене чекають

Берези і сосни кружляють в танку
На віти ліщини дивлюсь досхочу.
Шипшина рясніє в орнаменті цім,
Я їду додому, далеко мій дім.

Чекає на мене тополя і шлях,
Я знову пройдуся по знайомих місцях.
Чекає на мене й сумує сім'я,
Я їду до вас, ви – родина моя.

І знову берези, акація, клен...
Лечу, мов на крилах, співаю пісень.
Я люблю свій край, і люблю життя!
Чекає на мене родина моя.

Про рідне

Де б не бував, в краях яких,
Стежки, які б не торував,
Завжди гостинний той поріг,
Де рідний край зачарував.

Де пижма хилиться до ніг,
Скрекоче коник в поліні,

Копиці де в великий стіг,
Складають в полі трударі.

Де вигін зранку, як толока,
В повітрі пахощі борщів,
І знов корови, от морока,
Сусідських хочуть гарбузів.

Село моє дзвінкоголосе,
Півнями збуджене зрання,
Зустрілись ми, бо ще не осінь,
Ми всі твоя одна сім'я.

В добрі і злагоді прожити –
Від предків шлях такий zostавсь.
Любить село не треба вчити –
В крові у кожного із нас!!!

Мандрівний поетичний бібліопростір А+ у Куликівці

Ірина Кулаковська

Ірина Кулаковська народилась у 1976 року в м. Чернігові. З 1993 по 1999 навчалась у Чернігівському державному педагогічному університеті, (нині Національний університет «Чернігівський колегіум» ім. Т. Г. Шевченка за спеціальністю: вчитель історії, практичний психолог в закладах освіти. Працює в Компанії «Avon».

Друкувалася в колективних збірках: «Кава для янголів», «Рунь», «Ну що б, здавалося, слова...», «Танець семи покривал» та ін., в альманахах видавництва «Склянка часу» та «Лілія», журналі «Літературний Чернігів». Автор поетичних збірок «Скіфія Висохлих Сліз» та «Нехай пролітється сніг».

Дипломант Міжнародного літературного конкурсу «Гранослов», лауреат обласного літературного конкурсу для дітей та молоді, лауреат обласного конкурсу «Краща книга року». Член Конгресу літераторів України.

Член Всеукраїнської творчої спілки: Конгрес літераторів України.

* * *

А мені б хай зима ця стелилась, тяглася довіку.
Хай би кволе проміння точилось крізь марево хмар.
Тамували б жагу всеохопну, нуртуючу, дику
У заметах вітри. Лець скрипів би припишклий ліхтар.

А мені хай би сніг, ні, не падав, а хлюпав, як злива.
Хай би в грудку пухку позбивались однакові дні.
І морозила б вікна розложиста папороть сива,
І купальське багаття б тріщало до ранку вві сні.

А мені б хай рипіло, гуло у крижинному лоні.
Хай би місто здавалось порожнім лелечим гніздом.
А в долонях тремтіли б і терпнули інші долоні
І спліталися б пальці в єдине до хрусту й судом.

І обкльовує ворон години – важкі виноградинки.
І плетуться, тремтять чагарі пообабіч узбіч.

А колись ми брели крізь весну і на відстані дотику
Слів складали узори, захмарні шукали світи.
І вбирали ночей запахущу п'яливу екзотику,
Не сказавши одвічне і не перейшовши на «ти».

Як же іноді хочеться в сон той, до крику, до відчаю!
Хоч постояти поряд, хоч тінню згорнутись в кутку...
Та в життєвій хурделі давно ми блукаємо з іншими.
Тільки в присмерку зорі – розсипані квіти бузку.

* * *

Все складеться, повернеться, стане на круги своя.
Віднайдуться слова ще, стріпнуться потріскані губи.
Бовванітиме місяць, як біла холодна діра.
І палатиме хмиз у старенькій облупленій грубі.

Лопотітимуть хвищі, ламатимуть пальці гілляк.
Десь у нетрях горища блукатиме, крадучись протяг.
Припадатимуть пилом в пучках звіробій, переляк.
Ти палитимеш люльку, а я твій лататиму одяг.

І шкребтиметься вечір, мов кішка, в забрьохане скло.
І лягатиме в зморшки відсвіток вогню мимоволі.
У котромусь з минулих століть так вже, певно, було...
І крізь морок проб'ється тепло, наче паростки кволі,

І заповнить всі закутки, кожну заглибину, паз...
І зупиниться час, заморившись від вічного бігу...
Все ще трапиться. Чуєш? І наш ще відновиться пазл.
Тільки нам би дожити... бодай до наступного снігу.

* * *

Догоріла весна, як тонкий папірець.
Визрів червень у травах осонь.
І липкі полуниці у формі сердець
Витікають у човник долонь.

І плескає багряним крізь пальці, крізь час
Стигле літо в нагрітий пісок.
Визирають герані із вікон терас.
Пінять барви дрібних пелюсток.

Десь гойдається вітер на пагіллі, спить,
Закрутившись тужавим клубком.
І гойдаємо ми попри біль, мимохідь
Наших спогадів грубий альбом.

І скидають тополі пуховий свій сніг,
І у нім розчиняємось ми.
Лиш розкраюють вечір, мов здобний пиріг,
Двійко ластівок вправно крильми.

* * *

Уявляєш, як воно
Носити в собі океан
З усіма життями,
З усіма таємницями
І скелетами затонулих кораблів?
Як не розлити його, не вихлюпнути,
Не розсипати мулькими горошинами сліз?

Уявляєш, як воно
Тримати в собі світло
Усіх маяків, смолоскипів
І вікон, за якими на когось чекають?

Як не загасити все те
Випадковим порухом вій,
Необережним подихом?

І коли сіль виїдає душу,
Коли іскри засліплюють очі,
Брести крізь одвічний морок
Нескінечною розжареною пустелею,
Незнаючи ні дороги,
Ні мети, ні спочинку.
Уявляєш, як воно?

Та той, до кого звертаюся,
Лише всміхається
І відводить погляд.
Ледь-ледь хилитається небо,
Яке він тримає на плечах.

* * *

Вірші, як шрами, нерівні шершаві рубці.
Перші суніці, мов згусток кривавий в руці.
Сонячний промінь, пахкі чебреці у волоссі,
Гомін дощів – все у щільні рядки заплелоя.

Вірші, як вістря, шпичасті, безжальні, тверді.
Схлипують верби і кола пливуть по воді.
З віття похилого рветься, вигулькує птах...
Все полотніє, все іній різьбить на полях.

Вірші, як вигини, слів хитромудра фініфть.
Все, що сочилось, водало, колись відгорить.
Попелом сизим на нотний осиплеться стан.
Вірші – лиш струпи глибоких за давнених ран.

Вірші, як опіки, дотики, стерті сліди.
В'ються туманами, присмаком кислим біди.
Болем нуртуючим стигнуть, торкаються скронь.
Вірші – то струмені, струни, ноктюрни безсонь.

* * *

Надокучливі липучі погляди
Розлазяться по усіх її
Опуклостях і вигинах,
Ніби мурахи
По нагрітому сонцем
Сосновому стовбуру.
Впиваються в шкіру
Тисячами нагострених лез,
Сталевих жал,
Розжарених голок.
Розтинають, обпікають, роз'ятрюють.
Розривають на лахи одяг.
Спутують ноги судомами.

Іти крізь натовп,
Не підіймаючи очей
Не розмикаючи вуст.
Поки повзуть, сичать, зміяться
Зневага і осуд,
Поки пульсують, відлунюють у скронях
Докори і прокляття.
Не спочиваючи, не зупиняючись,
Не розгинаючи спини,
Нести свій біль,
Як переповнену глиняну посудину,
Як важезний обмерзлий камінь, –
Довічна спокута
За колись надкушене яблуко.

Віра Козлова

Віра Козлова народилася в смт Сосниця. Живе в Чернігові.

Її твори друкувалися в «Антології сучасної новелістики та лірики України», літературному альманасі «Скіфія», Віснику міжнародного конкурсу гумористичного твору «Що робить папірець...», збірнику «Artelen», поетичному альманасі «Первоцвіт», в журналі «Літературний Чернігів».

Є учасником Чернігівської обласної літературної студії «Гарт», творчого клубу «Напхнення» при ЧОУНБ імені В.Короленка, творчої ГО «Білі ворони».

Нагороджена дипломами за участь у I, II та III Всеукраїнських поетичних стартах «Дотиком душі». Брала участь у IX міжнародному поетичному конкурсі «Чатує в століттях Чернеча гора». Член ВТС «Конгрес літераторів України».

* * *

Весела падала зоря. Моя?
То ти промінчик мені слав здаля.
У сутінках палких рядки, витки:
Розкресливали нотний стан пташки.

І я сміялася. Скажи, чи ж ми
З тобою не летим удвох, де Бог
Ласкавий стеле нам спориш. Мовчиш?
Я знаю: ти щасливий теж без меж.

* * *

Березневилосьь і кружляло,
І останнім болем лягало.
Синій попіл вчорашніх мрій...
Теплим спогадом заметіль.
Юним соняхом вже —теплинь.
І за рогом десь плаче сум...
А весна несе день-красу!
Сонцесяйну, веселу! Ти,
Як терпіти несила, йди!
Хай літається! Хай сміється
Невгамовне зболіле серце!
Синій попіл вчорашніх мрій
Заховай і нових насій!

* * *

Лишаючи слід
На плесі одвічного світу,
Подумай про те,
Наскільки красиво ти йдеш.
Зостанеться він
Чи щезне від подиху вітру?
Чи, може, він кане
У чорному вирі без меж?..
Блукатиме голос
У жовклому босому листі,
Здійметься у хмари,
В обійми високих небес,
...І тихо впаде
Калиновим теплом на обійстя,
У бабинім літі
Майне павутинкою десь.
Чи він буде чутним,
Дзвенітиме дотиком слова,
Чи, може, як сонячний зайчик,

Стрибне, та й нема?..
 Що там за плечима,
 Обабіч твоєї дороги:
 Чи жита колосся,
 Чи згіркла, померхла трава?
 А ми летимо,
 Ми не чуєм, не бачимо краю,
 Марнуємо ночі,
 Пелюстки зриваючи зір.
 Чи ж людям не знати,
 Що зорі колись та згасають?..
 А що ти лишив
 Після того, як день догорів?..

* * *

Ідеш, де смуга з піною прибою
 за дівчиною з пишною косою,
 бредеш через шторми, дощів лавини
 за нею у цнотливості невинній,
 і вуст в уяві ламаний овал
 ти їх у сні ночами малював.

Вряди-годи вона дарує погляд,
 обернеться, немов питає: «Що там?»
 Вся оповита бризками морськими,
 м'якими диво-кроками ковзкими
 у вишуканій постаті, ходою,
 немов летить над світом і водою.

І сам не свій стоїш ти по хвилині,
 неначе повз віки промчали нині.
 І мимоволі скрикнеш: «Афродито!»
 Рукою відмахнеться й кине: «Йди ти!..»
 І ти ідеш, немов чумний, за нею,
 вподобитися прагнеш Одиссею.

Не зволікай! Нащо вони тобі?
Роками споглядаєш їх і тільки,
А зморщена душа лиш плаче гірко,
Як котики на вранішній вербі.

Хай сонячно-шалений водоспад
Твого життя летить у гирло весен,
Розбудить серце – і воно воскресне,
І більше не повернеться назад!

* * *

Я йому читала про кохання,
Про високе, чисте і святе.
«Оціни! – кажу уже востаннє. –
Ти зі мною зараз тут, чи де?»

Я йому на плечі клала руки,
Заглядала в рот, немов дитя:
«Ти хіба не чув, як серце стука?
Все ж послухай раз хоч до пуття!»

Лиш зітхнула виснажена рима.
Погляд все розставив на місця:
Там, навпроти, дівчина сиділа,
А її пухнаста половина,
Що завершує дівочий стан,
Світ заповонила, і не дивно:
Ще одна єдина... з інших ста...

Обриваючи спогадів мить,
Струменить не вода –
Кволий шурхіт гойда
Часоплин – у літах шелестить.

Я шукала, спаливши думки,
Поглинаючи страх,
Відчувала: пора!
І тому малювала зірки.

Засівала Чумацькі стежки,
Обпікаючи слід
У холодній млі.
Незбагненне – з життя завдовжки.

Збила лікті в обіймах у зла...
Зорі падали вниз,
Обірвався карниз,
По якому на небо ішла.

Зрозуміла – з веселки вінок,
Як боги заплетуть,
Незбагненого суть
Я дістану... зі схову думок.

17 02.15.

ред. 14.12.18.

* * *

Мої ніким не сплачені борги
Ти залишаєш нащо, від відчаю?
Мій душі і совісті? – ваги
«Було – нема» – у муках причащають.

Давно в цім світі згаданий не раз.
Як тільки хтось назавжди вийшов з гри —

Не вічні ролі вічних травесті.
Надумані фривольні ТАК і НІ
Спіткнуться, опинившись на хресті,
До того ж, рай, вбачаючи в багні.

Безликі, наспіх стулені слова...
Немає інших — порожньо в душі.
Сім покривал... В тарелі — голова —
Для Саломей — пекла вітражі.

Кричати? Хто почує саломей?
За них розпишуть кару на віки.
Забуті аромати Mary Kay
І травесті розтоптані вінки.

30.03.2019.

А ти не вір

А ти не вір, що сили молитов
Не вистачить, щоби тебе закрити,
Щоб страху розпороть останній шов.
Стечуть мари уявні сталактити,
Хоч гнів пекельний досі не схолов.

Не вір, що сам — у ангелів давно
Ключі від серця, що б там не казали.
Пір'їну кине, стукне у вікно
І ось, неначе душі причащали,
Твоя недоля — чисте полотно.

Всі біди щезли. Лати і щити
Стіною стануть на порозі страти.

Над прірвою, хоч і не віриш ти,
Лягли мости, тож не спіши вмирати,
Той міст помалу треба перейти.

Не вір, що день, як ніч. Заволокло
Туманом чорним, ніби сліпотою,
У кіптяві імлі – немите скло.
Та смерть веде бутя до аналою,
Зміїне ще ворушиться кубло.

Сичить, кусає, рве – гніздо Горгон
Готове обернути всіх у камінь.
Зловтішно руки потира Харон,
А я стою навколішки у храмі.
Молитвою невидимий хітон,
Творю,
укрити твою долю...
Amen!

2017.

* * *

Не подають? То й що, спини цю мить
Зелених барв навкруг і синьо-синьо
В очах Його!.. сльоза дощем збіжить
І повинню заструмениться іній.

Не подають? Нехай, чекай зіткне
Стріла дві долі шампуром чи шпилем.
Колотиться у грудях мовчазне:
«Подайте зараз», – молиться щосили.

Не подають – гріхами заросли
Бетонні плити сизих автобанів.
Комусь ви там дорогу перейшли
Колись непрохані, тепер незвані.

Не подають із рук, а мо`й руки
Не подадуть, кивнувши гордовито.
То й що? Цей дивний світ таки
Провіє вкотре, долі через сито.
Несамовито...
Він такий.

05.05.2019

* * *

Ти наснилась сьогодні мені
У біленькій-біленькій хустині.
Капелюшка зносила, мабуть?
Змолоділе – дівча в сивині.
Твої зболені очі донині,
Так нестримно блакиттю цвітуть.

На часинку забігла у сни –
За рукав, відчиняти портали
Не дитинства – гукнуть майбуття.
Відчини мені їх, відчини,
Не віддай забуттю на поталу –
Я б спитала, якби ж то знаття...

Усміхаючись високо десь,
Ти заглянеш і зникнеш так само,
Не сказавши ПРОЩАЙ, як колись.
Часоплин засоромлено скрес,
Сновидіння заплівши між нами.
Пригорни, хоч розлуки збулись –
Я ж і досі дитя твоє, мамо.

04.2019

Десь в кінці волочиться жигуль.
Пропускає всіх, зціпивши зуби.
Крізь роки протягне вірний руль.
Виявляється машини також люди?

Ніколи

Я ніколи не писала про любов
Та і в планах зовсім не збираюся,
Тільки кляте серце наламало дров
Я їх спалювала, а воно ламало.

Я не маю чистих почуттів
Говорю це як є, без пилу в очі,
Не те, щоб зовсім не зумів
Ніхто мій мозок вкрасти –
Я не хочу.

Тіло зроблене із льоду та із сталі,
Зате улітку буде не спекотно.
Моя душа – невидиме провалля
І розум – необізнане болото.

Інтровертизм, як кінь вперед несеться,
Відкриє штори і покажеться просвіт,
Ти від мого гіпотетичного серця
Прийми привіт.

Живи

Я розчарована в собі, житті і ще у чомусь.
Скажу конкретніше, коли придумаю.
Повітря робить подих більш вагомим
І мозок відкриває двері сумнівам.

Поглянь на себе з боку, ти серйозно?
Дурню тримаєш в голові, навіщо?
Буває стане прикро зовсім чи стервозно.
Сама депресія за тебе пише вірші.
Живи свій кожен день, немов останній.
Звучить банально може, та правдиво.
Відкинь у чорний ящик крок провальний.
Ти дихаєш, жива. Значить щаслива.

Ні

Цей день не мине даремно
Принаймні я не дозволю
Обіймами розпростертими
Вливаюсь в життя морем

Обізнаність має крила
І з ними нам легше літати
В собі я нашкрябаю сили
Продовжити те, що почато

І всяка гидота буденна
Нехай йде своєю дорогою
Сьогодні крокую я впевнено
Без страхів у мозок втрамбованих

Вічність нам не властива
І час вже назад не повернем
Цей день був нестерпним, можливо
Нестерпним, але не даремним

У ритмі

Живи у ритмі
Злови підходящий
І синхронізуй з тим, що в серці твоїм

Дай мізкам на чай
Щоб ті постарались
Твій відчай зробити навік нічиїм

Дороги в думках
Бажаннями створені
А ти відправляй їх в реальність скоріш

Чекати без дій –
Нульове задоволення
Активність життя зробить трохи простішим

Пірнай у моменти
І будь неповторним
Звільнися від важкості темних сторін

Ми чисте повітря
Коли ми прозорі
Прикраси коштовні смарагдових днів

Час – вправний спортсмен
Що швидко несеться
До фінішу хоче дістатись скоріш

Ми залишимося нами
В просторому всесвіті
І серед зірок ми найяскравіші

Олена Мамчич

Народилася в Чернігові. Завідувач кафедри мов і методики їх викладання Національного університету «Чернігівський колегіум» імені Т.Г. Шевченка, кандидат педагогічних наук. Відмінник освіти України. Нагороджена знаком МОН України «Василь Сухомлинський». Авторка більше 210 науково-методичних та літературно-художніх публікацій, виданих в Україні та поза її межами, 54 міжнародних антологій, 8 збірок поезій. Член літературної спілки «Чернігів». Голова Чернігівського обласного осередку Всеукраїнської творчої спілки «Конгрес літераторів України». Керівник Чернігівської обласної літературної студії «Гарт». Лавреатка Чернігівського літературного конкурсу «Книга року – 2017» («Константа»), «Книга року – 2018» («Амплітуда любові»), лауреатка Чернігівської літературної премії імені Леоніда Глібова (2018) у номінації «Поезія».

«ШУКАЮ ВСЮДИ ДОТИК ТИХ ДОЛОНЬ...»

* * *

Упаде у пилюку сонце,
Вічне, як доля...
Чи невпинне кохання
Зможе здобути силу?..
А за плесом майданів –
Воля
Та роззявлені пащі
Могильні...
Тільки сумом накриє

Весни,
Що не стали
Потворним літом...
І над горем
Душі воскреснуть,
Над народом,
В облуді ситім...
І згорить у віках
Нелюдних
Зірка щастя,
Давно зотліла...
І зірвуться вітри
В безодню,
Не відчувши
Своїї сили...

* * *

І стану в омані лихій,
І в обмані...
Зірвусь...
Повинюся...
Безвинно пручаюсь...
Десь сором і гнів –
У безжалісних гаслах –
Мене звинуватять...
Палаю...
Обличчя зникає
В облуді завзяття...
І скроні уже
Засіріли туманом...
І знов завихріло
Безсило...
Немає кінця...
І початку немає...
І знов затуляю

Невидимість спокою...
 Блазнів гукаю...
 І тягнеться мить
 До пекельного раю...

* * *

Мольфари чаклують
 У знаді довірливих весен,
 Прийдешня зоря –
 На долонях незвичних розваг,
 Освячує день
 Задзеркалля мінливих піднесень-
 В незамкнені двері
 Ввірвався вітряний монах.
 Він довго чекав,
 Щоб побігли зимові принади,
 І сонячні хвилі
 У кетягах стріли дощі,
 Щоб – вольному – воля –
 У небі лихої громади
 Йому не завадило в хмарах
 Лякати дерева й куці.
 І він осмілів
 У зневазі до волі і долі,
 Стогнав, як скажений,
 Ламаючи стиглість життя,
 В насназі душевній
 Пробігся і лісом, і полем,
 Роз'ятрений гнівом,
 Неначе просив каяття...

* * *

Під розпустою
солоного вітру,
що витирає сльози
небесної чистоти і злагоди,
залишається у відповідь
тільки чорна пляма
незнаного походження,
як мармурова квітка
чогось незвіданого
для прощання з усім,
що було колись не коханим...

* * *

Якби ми жили на Землі
Щиросердими диваками
І слова заплітали майстерно вінками...
Якби ми не слухали витівки вітру,
Що носить з грозами, дивиться в вікна...
Якби ми приймали всі весни у спадок,
Блукаючи влітку доріжками саду...
Якби ми ловили вечірні примари
У запахах грішних, в замріяних чарах...
То що би було у людському потоці
Блаженних ідей в безкінечному кроці?..
То вижили як би?.. Чи стали б великі,
Поранивши горло в безсилу крику?..
Прости нас, дотепний у милості Боже,
Прощати нас звик, без любові не зможеш...
Ти тільки навчи нас сприймати печалі
Як кару Господню, коли не кохали...

* * *

Шукаю всюди дотик тих долонь,
Що в веснах самоти десь гімни грають,
І кличуть несподівано в полон
Пташок веселих віковічні зграї.
Знов опинюсь в бруньках весняних згуб
На роздоріжжі сонячних провалів
Під щемом одержимих твоїх губ,
Під захистом засніжених обвалів...

* * *

Дорога додому крізь пестоші неба,
Крізь терни століть на розщелинах днів,
Дорога додому – омріяне кредо
Крізь пекло страждань, що їх вітер розмив.
Дорога додому – вірець сірооких
Розбещених в темряві сивих дощів,
Дорога додому – безжалісним кроком
Приймає мене у відлунні років.
Дорога додому – мінлива сторінка
Від серця й до серця – до сонця в імлі,
У класиці жанру – душі половинка,
Ти – вічність і мить під обійми землі...

* * *

Полювання затісних візерунків кохання
На толоці настирливих щемів рухливих подій...
Що залишить на згадку, неначе востаннє,
Мовчазний очманілий повітряний змій?
Він летить повз огрядні розчакнуті хмари,
Крізь одвічне відлуння безтямних доріг
І лоскоче небесні журби тротуари
Легким подихом вітру розвихрених криг.

Зупини свою справу у блуканні по долях,
Залиши наостанок любов для життя,
Я з тобою, як завжди, на обітниці волі
Щирим посміхом серця під гнів каяття...

* * *

Вже роси нас кличуть у зав'язі весен,
На згадку прив'ялих, застиглих черешень,
На згадку зболілих, сумних пасторалей,
У легкість тендітних незрілих конвалій...
У квітах блукає несонячний промінь
В сліпому бажанні залишити спомин,
Веселку сплітаючи кольором світла –
Вона ж терпкий сором сприймати не звикла...
У хвилях хмарин розгойдалися роси,
Шукають в дощах запашне стоголося...
Весна – як богиня – під сонцем зірковим,
На небі в хмарах на щастя – підкова,
Приймаєш у серце світанки стожарів,
Чи вистачить сонця розсіяти хмари...

* * *

Може, знову знайду у мереживі блисків строкатих
Безкінечну, як сон і спокусливий вибрик небес,
Ту печаль у відгомоні крил розіп'ятих –
Під луною життя свій самотній похилений хрест.
І зачують вітри, добросерді в глухому пориві,
Відцураються сонця під обертом сірих надій,
І на шпальтах століть десь зненацька припиняться зливи,
Наче вибухне серце, спопеляючи вершників мрій.
За розлучений погляд загрозливих бісових гасел,
Що зірвуть оберемком чуттєвих півоній шматки,
Залишаю той біль я у смальтових образах часу,
Де під зашморгом волі немов спотикнулись роки...

Олексій Маслов

Закінчив Ніжинський державний педагогічний інститут (зараз – Ніжинський державний університет). Вчитель російської мови та літератури, зарубіжної літератури, художньої культури.

Працює у філії ПАТ «Національний суспільний телерадіокомпанії України» («Чернігівська регіональна дирекція»).

Редактор творчої групи програм радіо.

Вірші і прозу пише з дитинства. У студентські роки брав участь у роботі літературної студії при Ніжинському

педагогічному інституті. Зараз у доробку – близько трьохсот віршів.

У 2016 р. вийшла збірка поезій «Неси зірку».

Її закон

Вона закохалася в нього за м'язи –
 Міцне плече у прямому смислі.
 Згодом любила за те, що, де б він не лазив –
 Прилазив додому, а вдома бував корисний.
 Ще потім любила за пам'ять
 Про те, що на світі буває так гарно.
 А далі, коли, бувало, здавлять
 Горло ридання –
 Вона відкрила для себе закон кохання,
 І вважала: хоча б за те з ним лишатись варто,
 Що він допоміг цей закон сформулювати.
 Отже спершу люблять за щось конкретне.

У другій фазі люблять, незважаючи на щось інше.
А потім настає фаза третя –
Найвища:
Коли люблять, незважаючи ні на що, всупереч усьому –
Так, як вона хотіла б, щоб любили її саму.

15 – 16 липня 2016 р.

Смолоскип

Світи ж, мій Смолоскипе, врешті решт.
Будь ласка, будь помітний з цього місця.
Бо непомітні тут Південний Хрест,
І призахідне Сонце, й східний Місяць.
І коли в світі вимикають світло –
Хоч ти не гасни під дощем і вітром.

Хай навіть ти – не те, що мені треба,
І не в моїх же ти гориш руках, -
Я визначив мету відносно тебе,
І тільки по тобі звіряю шлях.
Ти – не мета, маленький Смолоскипе,
Але без тебе я б напевне схибив.

Я не досяг мети: сил було мало.
А ти гориш. Можливість номер два:
Ціль віддалась мені й розчарувала;
А ти гориш. І от ні голова,
Ні серце зрозуміти вже не годні,
У чому смисл. Ти світишся сьогодні,

Як і учора. І у чому справа?:
Стліває в попіл оберемок дров,
І вистигає вулканічна лава,
Розщеплюється атомне ядро;
А ти гориш. А ти гориш. А ти го...
Втім, все. Мовчу. А ти гориш. Все. Тихо.

Жив на світі чоловік

Жив на світі чоловік – метр сімдесят вісім,
 Вісімдесят два кіло, ще не зовсім лисий,
 Очі, може, голубі, але неважливо;
 Головне – він все встигав, наче мав як Шива
 Чотири руки і все міг дістати ними.
 І його життя – урок млявим і лінивим.
 Кілька років за кордон човником мотався,
 Викупив завод, де був його батько майстром,
 Перші поверхи кількох житлових будинків,
 Перукарні, ательє, нічні клуби, ринки,
 Склади, бази, гаражі, майстерні, кав'ярні,
 Роздрібні і оптові, прод- і промтоварні
 Магазины: міні- і супер-, мега-, гіпер-
 Маркети, аптеки, він заробляв на грипі
 Й на здоров'ї, на харчах і недоїданні,
 На питті й тверезості, речах нових, давніх,
 На великих офісах, на маленьких лавках,
 На машинах справних і на машин поламках;
 Двадцять тисяч гектарів взяв в оренду лісу,
 І коли до цього ще потім додалися
 Орні землі, рибний став, луги, сіножаті –
 То йому не лишилось, чого ще бажати,
 І помер він. Як помер, то до його праху
 Йшли прочани: хробаки, личинки, мурахи,
 (Забути бактерії ми тут не повинні –
 І одноклітинні, і багатоклітинні),
 І за допомогою нанотехнологій
 Розібрали черево, мозок, руки, ноги,
 М'язи вдовж хребта, усі органи й тканини,
 Розібрали, розташувалися між ними
 Й почали ретельно і виважено їсти –
 Спочатку фрагментами: молекул по триста.
 Врешті решт: вуглець, азот, сірка, водень, кисень.
 А, ще мікроелементи неорганічні.
 Про цей випадок мені більш сказати нічого.

Людина

Коли новий починається день
І до спальні проникне проміння його,
Стає помітно, що в ліжку лежить тюлень,
Потягується й позіхає: «о-хо-хо»,

Вигадує, що зробити, лише б ще
Йому на підлогу не злазити.
Але доводиться сповзати зі свого лежбища;
І човгають його капці, як ласти

По дорозі до ванної. Там він фиркає
У струменях води, наче дійсно
В океанських глибинах у погоні за рибкою,
Коли, зуби чистячи, щелепи стисне.

А далі ці щелепи рухаються по колу,
Перемелюючи поживні речовини, і він
Трохи, пробачте, ремигає, бо відколи
Він на кухні – це вже не тюлень, а віл.

І, підтримуючи статус копитного,
Він міняє ласти-капці на копита-туфлі,
І скаче вже конем на роботу, аж полетіли з-під ноги
Іскри – спалахнули й потухли.

А протягом дня він – білка по дереву
(Тобто по сходах) – з горішком і без;
Він кіт у дрімотну обідню перерву,
А в кабінеті начальника – пес:

Метляє хвостом за винагороду,
Скавчить і шулиться в разі догани –
І це зрозуміло, і це природно,
Бо він розрізняє, що добре, а що погано.

31 березня – 1 квітня 2016 р.

* * *

Війна – це не тільки кулі,
 Що влучають в живі мішені.
 Війна починається з дулі
 В кишені.
 Бо гривні, від поту солоні,
 Злітають з кишень у повітря,
 Збиваються в зграї, у хмари, в мільйони,
 В мільярди й сідають на Кіпрі.
 А далі дівчисько убоге
 Сідає до дяді в тачку.
 Й війна починається з того:
 Не з бідності, а з подачки;
 З дитячої віри дяді,
 В якого також є діти
 І голова вже сива,
 Що дівчина не тільки сяде
 І буде не просто радіти,
 А буде дуже щаслива.
 Війна – це посмішка хтива,
 Націлена в об'єктиви;
 Війна – обіцянок тонни,
 Спрямовані в мікрофони;
 Побори в лікарні і в школі,
 І дурних телешоу приколи;
 Це рев вдови у подушку
 І регіт братви нам в душу.
 Вчимося, брати й сестрички,
 Як брата зробити катом.
 Війна – звичайнісінька звичка
 До того,
 До чого не можна звикати.
 Ти біля екрану плакав,
 Ти співчуваєш втратам,
 Та якщо тобі дати на лапу,

Марія Наконечна

Марі Наконечна народилася 6 грудня 1982 р. в с. Городище Бахмацького району Чернігівської області. Після закінчення 9 класу школи №5 м. Бахмач, вступила у 1997 році до Обласного педагогічного ліцею при Ніжинському державному педагогічному інституті імені Миколи Гоголя, клас іноземних мов. Саме тут, побувавши на концерті симфонічного оркестру, почала писати вірші. Перші проби пера були про кохання, юнацькі переживання.

Згодом закінчила Ніжинський державний педагогічний університет імені Миколи Гоголя, де отримала кваліфікацію «соціальний педагог; практичний психолог», аспірантуру Інституту психології імені Г.С. Костюка. У 2017 році вступила до докторантури Національного педагогічного університету імені М.П. Драгоманова. Працює в Ніжинському державному університеті імені Миколи Гоголя, доцент.

Вийшла окремою книгою монографія «Допомога іншому: психологічні аспекти» (2012) та збірка віршів «Лірика для тебе» (2016)

Одне з хобі – плетіння на спицях. Добре знає англійську мову, розмовляє польською.

* * *

Де правду діти? Я тебе кохаю!
 Чи то наснилось, може, в забутті?
 Де ті слова, що їх я так чекаю?
 Де усмішки твої?

Я так люблю долонь твоїх зітхання,
 Я хочу так почути стогін мрій!
 Я відпущу свій біль на мить:
 До рання
 Ми відпочинем від надій.

26 лютого 2011 р.

* * *

Дерев розкритих жаль,
Як поштовхи сердець,
Як вітру подих,
Як нестримна сила.

Як потяг двох людей,
Як нерозталый сніг,
Що від тепла
Збирається в джерела.

27 лютого 2011 р.

* * *

Любов, як нота уві сні,
Як пісня, що забута.
Любов – як щастя навесні,
Одвічна всіх спокута.

Як перший дощ, якого ждеш,
Як стримане зітхання.
Любов без простору і меж
Для щирого зізнання.

28 лютого 2011 р.

* * *

Сьогодні день – чи то зима, чи то весна,
Чи осінь розкриває нам обійми?
В такий день зовсім не до сна,
А до активності постійно.

В такий день мрії йдуть в політ,
Душа іде до танцю.
Дню! У мозаїці із літ
Ти став моїм обранцем.

16 листопада 2018 р.

* * *

Пройшла життя, як прочитала книжку
З багатими нюансами рядків.
Змінила все, як в перукарні стрижку,
А потім віддала прожите все в архів.

Кохала і зростала дуже стрімко
Мелодіями всіх душевних струн.
Пройти життя так можна дуже рідко
І стати нотою кобзарських дум.

26 жовтня 2018 р.

Історії психології

Переплелись в тобі нитками
Сторінки нездійснених мрій.
Твій шлях позначив серця храми
І роздуми перипетій.

Душа – в людині найцінніше,
Її закони – диво з див.
Багато так доріг раніше
Наш розум в пошуках сходив.

Шукав він істину і правду,
Пройшов мереживо століть
Для того, щоб сьогодні автор
Спішив цей шлях благословить.

7 лютого 2017 р.

* * *

Красива нота у піснях,
Красива нота.
Як щастя квота, як той шлях,
Як ця турбота.

Як серця спалах,
Як затаєне страждання,
Красива нота у піснях
Моїх до рання.

Незмінний сумнів породив
Велике диво,
Думки мої тривожні змив,
І я щаслива.

Я чую пісню в небесах,
А в серці танці.
Красива нота у піснях
Мого обранця.

Взаємністю любов живе,
Велика сила.
Бринить та нота у душі –
Така красива.

27 січня 2018 р.

Ольга Пінчук

Ольга Пінчук народилася 1987 року у прийнятому містичною енергетикою Гоголя місті Ніжин. У віці 8 років переїхала в село Кадомка Кагарлицького району Київської області, де здобула повну середню освіту. Вищу освіту здобула в Ніжинському державному університеті імені М. Гоголя за спеціальністю «практична психологія». Після закінчення вищу працює психологом.

Пише вірші з юних років

Молитва

Боже, навчи любити
Світ, що зійшов з орбіт,
Серце добру відкрити
І розтопити лід.
Я оголила душу.
Холодно, голій, їй.
Біль перетерпіть мушу.
Думи – осиний рій.
Дай віднайти лиш світло
Там, де вирує вогонь.
Зроби, щоб пожежа зникла
Зашморгом стиглих грон.
Навчи підібрати слово,
Щоб оселилось в людях.
Квіти знайти між полови.
Вдячна тоді я буду.
Сто раз скажу «Спасибі»
Й знову впаду на дно.

Так там чавити глиби,
щоб з них текло вино.
Закровоточать рани.
Ноги розбиті в дорозі.
То шліфувальні грані
Душі у бісівській облозі.
Руку подай, Спаситель!
Світ мій зійшов з орбіт.
Боже, навчи любити
Життя швидкоплинну мить.

Я – не елегія

Я – не елегія. Я – терпка проза.
Я – реквієм, крик зболений з душі.
Я – не світання. Я – вітри і грози.
Я – кров'ю з потом писані вірші.
Я – не солодка. Я – пекуча й гостра.
Зі мною жити – плавати в шторми.
Не зло в мені – озлобленість і острах.
Не вирвати тепла з обійм зими.
Тримаюсь за примари того Раю,
Що Фльор казав, чекає за кутком.
На нервах знов мінорні ноти граю
І рвусь до щастя тільки напролом.
Споруди перетворюю в руїни
Карткових вілл, палаців на піску.
Душа моя, мов лілія, невинна.
Шипами обросла в чагарнику.
Мені б міняти пазурі на крила.
Міняти музу на плиту і спиці.
Та жить інакше просто не зуміла.
І не злетіти їжаку, як птиці.

Сповідь письменниці

Я кров'ю напишу, що я – письменниця,
Якщо не всю ще кров мою допито.
Минуле вже до мене не повернеться.
І я не стану знову стиглим літом.
Слова із горла на свободу просяться.
Шматуй рукопис – душу розриваєш.
Без ниви, знаєш, ниви не колосяться.
Отак в пітьмі душа моя ридає.
Хоч забери у мене ручки, пера, ноути.
Поріж мені руки – писатиму подихом.
Бо слова – не бездушнії роботи.
То діжа, вщерть наповнена порохом.

Я ще жива

Я жива не тому, що люблю це життя,
А тому, що хтось любить мене.
Ще чекаю даруночків від майбуття.
А негода колись промине.
Я, крокуючи зеброю, не зупинюсь,
Хоча й збилася з ліку падінь.
Знов крізь сльози і вибиті зуби всміхнусь
І пірнаю сміливо у тінь.

Спочинь, душа

Спочинь, моя розранена душа.
Спочинь на недопалених руїнах.
Спочинь на вістрі нового меча,
В руках надії, що повік не згине.
Знов, ніжно обіймаючи дитя,
Крихкого щастя тінь наздоганяю.
До дна допито чашу каяття.
І колискова реквієм зміняє.
Спочинь, душа. Повір хоча б на мить,
Що світ насправді не такий жорстокий.

Сльоза остання на очах бринить.
Спочинь. І знов роби у невідомість кроки.

Поміж янголом і бісом

Застрягла поміж янголом і бісом.
Між молитвами і красивим міфом.
Хто я? Людина? Скандинавська діса?
Чи інструмент з надломаним вже грифом?
І я не знаю, в кого вимолить спасіння.
Всі двері неба наглухо закриті.
Чи я до того вже безкрилеє створіння?
Чи раб, що не знайде, кому служити?
Зависла між минулим, сьогоденням.
У вигадку з реальності тікаю.
За це, напевне, вже нема прощення.
За це і Єву вигнано із Раю.
Бентежать думку образи казкові.
Між ким так просто і приємно жити.
Людей шляхетних, та не з плоті-крові.
Немов красиві, але штучні квіти.

* * *

Не пишу про кохання,
Я давно не пишу про кохання.
Я стомилась тобою горіти,
Розглядати зірки до світання,
Ти стомився носити мені квіти.
Ми пройшли вже з тобою чимало.
Боже, змилуйся! Що ж буде ще?
Ніби вперше, тебе цілувала
Під пронизливим долі дощем.
Папірці частувала віршами,
Приправляючи перцем образ.
Не поезія — проза між нами.
Без патетики, фальші, прикрас.

В моїх руках

В моїх руках розквітнуть квіти
Рясним суцвіттям навесні.
В моїх руках співають діти
Веселі, не сумні пісні.
В моїх руках немає зброї.
Лиш тільки ніж, вечерю готувати.
В моїх думках усі живі герої.
І між могилами не плаче сива мати.
В моїх руках надія тліє.
Її плекаю всупереч всьому.
Вона мене серед зими зігріє.
Всі уповання Богу одному.
Змети, крилатий Михаїле,
З землі моєї гіркість полину.
Хай над окопами розквітне зело біле.
А я спокійно над колискою засну.

Лелечим дзьобом

Лелечим дзьобом щастя стукало у двері,
Просило на поріг його впустить.
Я буркнула йому в своїй манері,
Що зайнята і що коханий спить.
А руки самі двері відчинили,
А серце кликало свою весну.
І ось вже обнімають шию рученята білі.
І ось живем. З роботою. Й без сну.
Я щастя в сукню з бантиками вбрала,
Софієчкою щастя нарекла.
Щоб врешті і моя душа пізнала
Той промінь життєдайного тепла.

Євген Постульга

Постульга Євген Васильович народився 1954 року в мальовничому селі Обичів Прилуцького району на Чернігівщині в селянській родині. Закінчив Малодівицьку середню школу.

Строкову службу проходив на території Німеччини. За професією і покликанням художник. Понад 20 років працював на заводі «Будмаш» в місті Прилуки.

З 1978 року по 1988 рік – учасник обласних та всеукраїнських семінарів-нарад молодих літераторів України.

З 1976 року – член міськрайонного літературного об'єднання «Сонячні кларнети».

Друкувався в газеті «Літературна Україна», журналах «Дніпро» та «Барвінок», альманасі «Вітрила», колективному збірнику «Первоцвіт» в обласних та місцевих періодичних виданнях.

Автор збірки поезій «Арія жайвора», «Ужинок радості і смутку», «Калинове сонце», «Минає все».

* * *

З мого вікна пейзаж не дуже...
 Скупий і бідний, як монах:
 Трава, асфальт і дві калюжі,
 І за парканом синій дах.
 Осіннє небо посіріле
 З десяток галок і ворон,
 Що з-під руки, мов чорні стріли
 Встряють в мішень вербових крон.
 Поодинокі перехожі
 То з парасолями, то без

* * *

Гірка весна...чому така гірка?
І полинове небо і хмарини?
І так помітно вечором смерка,
Хоч так смеркати швидко не повинно.

Чому лякають грози уночі
І блискавиці спалахи потужні?..
Твоя рука тремтяча на плечі,
Мов під дощем в саду поникла ружа.

Чому тумани білі, як стіна?
Під ними плинуть ріки чорноводі...
Війна іде Вкраїною, війна
І це її гіркий, отруйний подих.

* * *

В честь чого вам шампанське наливати?
Ви тут ніхто і звати вас ніяк.
Тим більше, і час не ваш, і свято,
Тож геть ідіть і пийте свій шмурдяк.
Суспільство вище тут і вищий світ.
Тут ситі шлунки й повні гаманці.
Відбірні самки бігають до вітру
І ненаситні бісяться самці.
Для нас завжди все ясно і все просто –
Живемо раз – хай все горить вогнем,
А вам – голодомори й голокості
І ті, хто вас згвалтує і нагне.

* * *

Набреши мені, що кохаєш,
Що ночами давно не спиш.
Я повірю тобі, ти знаєш,
Спроможися кохана лиш.
А все інше – дофантазую,

Розмалюю в єдину мить
і кохання, немов Везувій
Заклекоче і закипить.
Але хай тебе не жахає –
На Везувій давно табу...
Набреши мені, що кохаєш
Я повірю тобі, мабуть.

* * *

На той світ не заберемо
Анічогісінько-нічого.
Хіба що скинемо ярмо
Буття, багаті і убогі.
Все тлін і порох, і обман.
Все тільки дивний сон і спомин
Крізь ледь розвіяний туман,
Що забуття і суму повен.
А ми в суєти запряглись,
А там хоч спека, хоч морози,
І тягнем звідкись і кудись
Своїх жалів тяжкого воза.

* * *

Небагатий серпень, небагатий,
Де солістом був би кожний птах.
Ну хіба на вранішні дебати
Ластів'ячі, щирі на дротах.
Ну хіба на пописи окремі
Повзиків ледь зримих і синиць.
За таке ні «Оскара», ні «Греммі»,
Навіть незабудки до петлиць.
Та мелькають дні, неначе спиці.
Свіжий дух заходить до сіней...
А проте ...яка у тім різниця –
Тиша теж вагомий привілей.

* * *

Може й так, а можливо й ні,
Незалежно від місця й часу
Хтось плюватиме вслід мені,
Ну а хтось, може й гнів пригасить.
Неміч кожного напоказ,
Наче золото із підпілля,
Де любов видають за сказ,
А смирення за божевілля.
Я образу не затаю.
Я прощатиму знов і знову,
Бо й на образ Христа плюють,
А про мене немає й мови.

* * *

Я думав, що піде сніг
(І хмара була важка)
Та морок лише приліг
На вицвілих моріжках.
Я думав дощі – линуть
(Гроза гуркотіла десь)
Та запахом полину
Лиш вітер в полях воскрес.
Не полюблю вже... літа...
І скроні у сивині...
Та серце сказало – так!
А я вже був думав – ні!

* * *

Мені коти дорогу переходили.
Сичі кричали з мороку всю ніч.
А ще бабусі-вільми вариводами
Ішли з пустими відрами навстріч.
І півнем чорна куриця заходилась.
І вовком вив якийсь приبلудний пес,

Немов з усього світу понасходився
Набір класичний нечисті увесь.
І як та клята сила не старалася,
Як не тягла за поли реп'яхи,
Та все ж коли на світ благословлялося –
Знайшов стежки до тебе і шляхи.

* * *

Мій білий коню...
Мій білий коню, білий-білий коню,
Мій вірний друже, птахом прилети,
Я хліба з сіллю дам тобі з долоні,
І помчимось в зоряні світи.
Ми простір, час пронижем обережно
(Найменші зорі навіть не впадуть),
І може, там, в глибокому безмежжі,
Свою єдину врешті я знайду.
Мені так зле у Всесвіті без неї,
І на душі печаль така німа!
І прихилить голівоньки своєї,
І серця притулить куди тема.
Мій білий коню, білий-білий коню,
Тебе я виглядаю звідусіль,
Бо вже давно чекає на долоні
Окрасць хліба, вмочений у сіль

Валентина Пошкурлат

Валентина Пошкурлат народилася на Полтавщині в родині простих сільських трудівників. Навчалася в Гурбинській сільській школі, яку закінчила з відзнакою. Вищу освіту здобула в Ніжинському педагогічному інституті імені М.В.Гоголя.

Працювала вчителем української мови та літератури в загальноосвітній школі № 6 м. Прилуки. Очолювала міське методичне об'єднання вчителів української мови та літератури. Має педагогічне звання «Вчитель-методист».

Нагороджена численними грамотами, подяками та дипломами.

Друкувалася в обласному журналі «Педагогічні обрії» та місцевих виданнях. У 2000 році стала лауреатом обласного конкурсу поетичної творчості «У сузір'ї муз».

У 2006 році вийшла перша поетична збірка «Кликав сонілки голос», яку редагував Микола Турківський. Друга збірка «Любов благословляють небеса» побачила світ у 2009 році.

По синьому небу розсипались зорі

Над хмарами сонце лишило пасмо –
неначе дитя позіхало.
Весь день потягло за собою воно –
поля після спеки зітхали.

Цвіркун обізався уже в берегах –
сповила пійма все навколо.
Травиця хилилася сонно в лугах,
берізки тулилися в коло.

По синьому небу розсипались зорі –
і місяць заграв на кларнеті.
Ріжечком торкався верхів'я тополі,
висвічував щось в очереті.

Білили в широких лататті лілеї,
тремтіли густі верболози.
Русалки сміялись і, схожі на феї,
спивали із трав свіжі роси.

Повз верболіз до Удаю іду

Очеретами, травами, осоками,
Повз верболіз до Удаю іду.
Пахне так медянками і сотами,
Ніби в райському розкішному саду.

Полохлива вибігла куріпка,
Дятел в кору дерева стукотить.
А сорока як скрекоче кріпко,
Соловей співа – не зупинить!

Вітерець колише чисті води,
Ген по небу хмароньки пливуть.
А мені знайомі усі броди –
Десь згубилося дитинство тут.

* * *

Яблуневою гілкою доторкнуся до тебе,
Вечоровою зіркою упаду я із неба.
Зацілую цілунком ніжно-терпко-жагучим,
Обпалю тебе жаром, жаром серця палючим.
Розіллюся рікою із потічка любові.
З переливом кохання буду вічно у змові.

Не пущу тебе в осінь

Павутинка із літа ніжно тягнеться в осінь.
Запах яблук і трав... А на небі ще просині.
Я не хочу пускати сонце тепле з долоні.
Хай ще пестить мене – я у сонця в полоні.
Літо-літо моє, не пушу тебе в осінь.
Там загубишся ти і загубиться просинь.
Я сховаю тебе в свої теплі долоні.
Літо-літо моє, ти у мене в полоні.

Я боюсь тебе, трамонтане

Вітер губи цілує жагуче,
Обнімає за плечі і спину.
Він чомусь неприродно
колючий

І немає йому зупину.
І цілує, цілує, цілує –
Болять від цілунків губи.
Я боюся тебе, трамонтане,
Ти моя нереальна згуба.

* * *

У кав'ярні – пахощі мокко.
Аграманти падають зі штор.
Затишок панує у кав'ярні.
А в душі – і пустака, і юдоль.

Замовляє філіжанку кави
І сидить до півночі одна.
Він фантомом бродить,
як примара,
А вона самотність п'є до дна.

Блукаєш, мов в нетрях, ідеш манівцями –
 Шукаєш щасливу провідну зорю.
 За плечима торбина висить полотняна...
 А я пред розп'яттям за тебе молю.
 Як міми стоять край дороги сироти –
 Їх міради. А може, міраж?
 Чиї вони діти? Чи є у них матір?
 І хто їм вготовив такий антураж?
 Громи реготіли й котились по небу,
 А я пред розп'яттям стояла одна –
 Молилась за сиріт, молилась за Матір,
 А поруч горіла моя купина.

Заплакала Матір Божа

Заплакала Матір Божа святими сльозами,
 Коли діти забували всі дороги в храми,
 Шились в дурні, продавали себе на торжищах
 І ховали власну совість десь там, по горищах.

І благала, і молилась, казала: «Не треба,
 Не пхайтеся ви до пекла – дивіться на небо».
 Котилися гіркі сльози по блідому лику...
 Й так застигла у скорботі: ні болю, ні крику.

Отямились дурні діти – та було вже пізно.
 На дорозі стоять босі, не вкупі, а різно.
 Ошукали, роз'єднали, закрутили в герці,
 Висотали усі жили – тільки біль у серці.

Побачила їх Пречиста – омофором вкрила,
 Рятувала дітей дурних з чужої могили.
 І плакала Матір Божа святими сльозами,
 Повертала тих грішників до Бога у храми.

Володимир Снегін

Володимир Снегін (справжнє прізвище Костюченко) народився 1957 року в Куликівці. У 1975 році закінчив Куликівську середню школу. Служив у Радянській Армії. Закінчив Вільнюське училище МВС.

4 роки служив офіцером на Півночі(звідси псевдонім – Снегін). Потім працював на різних підприємствах міста Чернівці.

Вірші почав писати у дошкільному віці. У молоді роки мав схвальні відгуки літературних функціонерів різних видань того часу. Писав прозу під псевдонімом Володимир Судьбін.

* * *

Я так давно не бачив Вас...
Чому не зміг Вас зупинити?!
Огонь страждань моїх не згас,
І я без Вас не можу жити.

Дні так важкі, і ночі злісні,
Навіщо все... Куди пливу?
Неначе скоєно навмисно...
А жити треба – я живу...

У просторі сумних тих бачень,
Де без надії, сподівань.
Із примхами своєї вдачі...
Без зайвих вже до Вас питань.

Молю я Бога, мо пробачить
Наш гріх блукань і метушню.
Я так хотів би Вас побачить –
Відвести всяку маячню.

І Вам бажаю вік любити,
Щасливих тисячі світань,
Любов'ю справжнього зцілитись
Від багатьох своїх кохань...

Я так давно не бачив Вас,
То як мене Вам зрозуміти?

Я знаю, то минулий час,
І я без Вас навчився жити.
Я так давно не бачив Вас,
Я так хотів би Вас побачить...

20.05.2011

* * *

Відчуй мене, як відчуваєш сонце,
Коли тобі так хочеться тепла,
Коли в темряві бачиш лиш віконце,
І промінь світла – тінь свого чола.

Відчуй оте, що зв'язує віками,
Те світле, темне, що приходить жить.
У води рік, за нами і під нами...
І ту пророчу, і таємну мить.

І раптом раз – нічого вже не буде...
А потім раз – і знову буде все...
Так звідки ми, що розумієм, люди,
Навіщо тут, і що в собі несе.

Відчуй єством та каяттям людини
Напругу ту, в якій тримає гріх,
Де Боже в нас, а де в нас від тварини,
І хто кого в борні тій перемиг.

Відчуй всіх поруч, серцем зрозуміти
Один в одному ми – ланцюг буття.
Рятує те, що нам дано любити,
І будем, доки маєш співчуття.

30.12.2015

* * *

Блаженні осені печалі,
І теплий смуток, подих вітерця,
Зволожені висять поживклі далі,
Бентежать мріючи серця.

Осінній спів і сивий цвіт багряний,
І відчуття, мов ходиш по краю...
У тому неозначеному стані,
Як світ сприймаю, так і віддаю.

І хочеться в собі те зрозуміти,
Калину роздавши в кулаці.
Червоне, біле, чорне не змінити,
Хоч як не намагаються митці.

Журба на серці вже немало років,
І восени хапаю журавлів...
Все ближче до межі, все менше кроків,
В безодню ту, де вже не буде слів.

І гіркота провини, і спокута,
 Бо все життя літав і не злетів...
 І рідним став отой осінній смуток,
 Який з дитинства мрію грів.

18.10.2015

Поводирям

То як згадаю скислі ті вірші
Про партію, що нас «кудись» веде,
Так дуже важко, смутно на душі,
Невже ще схоже щось прийде.

О не дай, Боже, знову нас вести
І силоміць у світле нас тягнути,
А дайте просто жити по-людськи,
Людиною себе дайте збагнути.

І не робіть із нас отих,
Холодних і голодних, і нещасних.
Не призначайте нам своїх святих,
Бо святість їх – то ваша чесність,

І не під кого, і не під щось,
Ідеями не треба таврувати.
Давно вже в наших душах завелось
Те «чортеня», що мусить виживати.

І правдою навіщо нас душити,
Бо правда така носить злість.
Даваймо правдою любити,
Де людська гідність, людська міць.

І кожному дамо зуміти
Піти, куди він сам хотів.
Життя і землю, світ любити
І жити так, як Бог звелів.

Народе мій, давно вже б ти прийшов,
Аби тебе нікуди не водили.
І небом шлях би свій знайшов,
Себе й другого б не судили.

Лана Світко (Світлана Сусленко)

Лана Світко народилася 22 вересня 1978 року в Чернігові, де живе й нині. У 1995-му закінчила зі срібною медаллю Чернігівську загальноосвітню школу № 17, у 2000 році – ЧНПУ ім. Т. Г. Шевченка за спеціальністю «Початкове навчання» (диплом з відзнакою). Відтак певний час працювала в рідній школі. З 2007-го по 2010 рік перебувала у відпустці по догляду за дитиною. Перші вірші написала в початковій школі, потім було певне творче затишшя. Повернулася до поетичної творчості у студентські роки й відтоді не полишає цього заняття.

Поетичні твори Лани Світко друкувалися в газетах «Чернігівські відомості», «Ліхтарик», «Наш край». А ще – в «Деснянській правді», де пані Лана трудиться з листопада 2010-го й донині.

2013 року в чернігівському видавництві «Десна Поліграф» побачила світ перша книжка Лани Світко – віршована казка для дітей і дорослих «Соняшник і Айстра».

Сповідь прив'ялої Хризантеми

* * *

Не торгую своєю творчістю —
Дарую її,
Прагну самовираження,
Самоствердження
І самовдосконалення
В ній.

* * *

Напівоголені
Мокрі дерева
Приречені танцювати
Повільний сірий танець
Під мінорну мелодію
Вітру й дощу.
Це вже осінь, коханий.
Це осінь.

З обпеченою душею
Так хотілося зігріти
Дивні замерзлі квіти,
Які (чомусь)
Продавали
В кіоску «Морозиво»...
Аби ж то вона могла
Відшукати
Стільки тепла...

* * *

Ти пахнеш луговими травами,
Ти пахнеш польовими квітами...
Тебе люблю, тебе ненавиджу...
Куди мені від тебе дітися?

Нехай на землю небо падає,
Нехай земля потоне в ньому...
У день осінній листопадовий,
Як і багато років тому,

Нап'юсь любові невтоленної,
Ненависть у собі вгамую –
І з безрозсудністю шаленою
Тобі себе запропоную.

Всю – до клітиночки, до крапельки!
Куди мені від тебе дітися?
Ти пахнеш луговими травами,
Ти пахнеш польовими квітами...

Нехай на землю небо падає,
Нехай земля... А ми при чому?
У день осінній листопадовий
Все – як багато років тому...

Ти тільки будь зі мною лагідний –
Не проганяй, не лай, не сердься...
Прийми дарунок мій несправедний,
Зігрій моє замерзле серце

Вустами ніжними, ласкавими,
Що пахнуть польовими квітами,
Що пахнуть луговими травами...
Куди ж мені від тебе дітися?

* * *

Відбуяли вже трави росяні,
Відшуміли вже літні грози...
В гості я не кваплюсь до Осені –
Ти ж стоїш на її порозі.
Випадкове тепло не радує,
Грішні душі печаль не гріє...
А до тебе – місточком райдуга,
Та піти по ній не посмію.
Ти на тім, я на цьому березі,
І кохання вино допито.
Запізнилась на побачення з Вереснем
Чарівниця – Бабине Літо...
Тихо плачуть сльозами жовтими

Постарілі стомлені клени...
Уклонися доземно Жовтневі
І привіт передай від мене.
Журавлі повернуться з вирію,
Як Зима вмиратиме грізна...
Я тебе, мій коханий, вимрію...
Але пізно...
Чому так пізно?!

* * *

Штучна душа, а не губи...
Мітел на кухні – орда.
Що ж ти себе так не любиш,
Відьмочко немолода?
Знову над стомленим містом
Сірий безглуздий політ.
Нявкає не урочисто
Недообшарпаний кіт.
Серед зими безпробудної
Літо згадай уві сні.
Дивні поля незабудкові...
Ніжні прекрасні пісні...
Сиві волошки долонями
Легідно вкрий від незгод.
Сонцю всміхаються соняхи.
Щастя – від серця пін-код.
Ранок – з прив'ялими айстрами
І хризантеми в росі.
Що ж за халепа з підмайстрами?
Мітли браковані всі.
Шабаш. А може, всенощная?
В полум'ї – гвалт безнадій.
Крила майстри лиш нарощують,
Є поміж ними і твій.

* * *

А навколо –
Сніги килимами...
Біло так,
Що аж очі болять.
Чом же прірва
Лягла поміж нами?
Де ж тебе,
Мій коханий, шукать?

Біль моя...
«Біль – це він!
Ти здуріла?»
Ні. Хоч дехто
Закинути й міг.
Біль – болючий,
А *біль* – вона біла,
Наче перший
Незайманий сніг.

Я пройду
Крізь усі заметілі,
Крізь усі перепони проб'юсь,
Щастя вишию
Болем на білі
Й біло-біло
Тобі усміхнусь.

Лариса Ткач

Лариса Ткач народилася в с. Сиволож Борзнянського району на Чернігівщині. Закінчила технікум радянської торгівлі. Мешикає в Чернігові. Пише для дітей та дорослих.

Автор поетичних збірок – «Неслухняний дощик»(2003), «Ріки течія»(2003), «Прудкий Зайчисько»(2006), «Свято весни»(2008), «Їсти хочу і лежати»(2013), «Кришталева роса»(2015). Підготувала до друку нову поетичну книгу.

Переможець обласного літературного конкурсу «Краща книга року» 2008, 2013 та 2015 років. Лауреат літературної премії ім. М. Коцюбинського та міжнародної ім. П. Куліша.

* * *

Він контужений був,
Він нічого не чув,
А земля, ніби свічка палала.
Він молився за всіх,
Побратимів своїх,
Смерть холодною тінню витала.
Він за волю тримався,
Кату він не здавався,
З кулемета косив ворогів.
Груди біль пропікав,
Що приречений знав
Стяг над ним України горів.
Коли ж немічним став,
Він під ремінь поклав,
Ту останню гранату свою
Він розплати хотів,
За полеглих братів,
Що життя полишили в бою.

І на зустріч пішов,
 Слід лишав з підошов,
 Закривавлена стежка тяглася.
 Спантичений ворог
 Став чекати в дозорі,
 Що солдат йому буде здаватися.
 Та порушився спокій —
 Рознесло все на попіл,
 Осліпило і землю, і небо.
 Він героєм zostався,
 Із життям розпрощався,
 За Україну, за друзів, за себе.

* * *

Сіла на плечі туга,
 Болем в душі озвалась,
 Чорним курсивом смуга
 В долю твою вписалась.
 Де тобі взяти сили,
 Звідки її черпнути,
 Слізно Бога просила —
 Спокій душі вернути.
 Плаче душа і небо,
 Плаче земля і дітки,
 Все, що лишилось в тебе
 Єдина твоя сирітка.
 Все віддала в наругу,
 Старшим братам по крові,
 Взамін полишила тугу,
 За рідне Українське слово.

* * *

Прокинувсь люд у мороку, без світла,
 А вийти з темноти бракує сил,
 До Бога лине в небеса молитва,
 До прадідів із болем до могил.

Чи ми живем, чи тліємо потроху,
Наосліп хрест тяжкий куди несем,
Чому в нікуди вибрали дорогу,
За кусень хліба душу продаєм?
Чом істинна воскреснути не може,
Життя злиденне, гірко на вустах,
Нам сили дай, і озори нас, Боже,
І покажи нам праведний твій шлях.
Твердиню нашу, те залізне ложе,
Куди вже морок наш не добіжить,
Де наша доля стане на сторожі,
Де зійде Прометея світла мить.

* * *

Не зачепися, правдо, за брехню
Переступи, не оступися,
Як на Страшнім Суді кипітиме в вогні,
Прийди їй в очі подивися.
Чи ж очі різатиме їй,
Твоя потоптана прозорість,
Чи заговорить тоді в ній
Приспана ще з пелюшок совість?
Бо та брехня, як гвалтівник,
Під себе людство підминає,
І кожен перед нею чоловік,
Безсило капелюх скидає.
То ж, правдо, чорну лютъ жени
У склепі кривд – нескорена лишися,
У перемогу вірять дочки і сини,
За совість, гідність і добро борися.

* * *

Дихнуло весняним теплом
І ранок у росах скупався.
Розкинувши крила хрестом,
Лелека у небо здійнявся.

Згори йому видно старезну вербу,
Що міцно з землею зрослася,
Весна з неї скинула хустку стару,
І молодість в коси вплелася.
Гніздечко лелече колише вона,
Вдивляється в небо мінливе,
Їй килим прослала планета земна,
Провісниця раннього дива.

* * *

Її побачив вдалині,
Була вродливою такою,
Наснилася вона тоді,
Заквітчана в гаю весною.

Йому всміхалася вона,
Віночок з папороті цвів,
Сказала: «Звуся я Весна»,
Коли він з нею говорив.

І віддалятись почала,
«Прощай – сказала – йду у літо»,
Дітей за ручки повела
Дощами й грозами омила.

Він бачив, осінь золота,
Впліталась в коси їй віночком,
У вишиванці, у літах,
Губила золоті листочки.

І віддалятись слід почав,
А він очей не зводив з неї.
«Не йди! – услід він їй кричав –
Не покидай душі моєї».

А потім міражем була,
Прокинувся – важко серце билось.
Сніги і вітер стерегла –
Бабусею уже наснилась.

ОСІННІ БАРВИ

Не розкинув ще сьогодні
Ранок біле полотно,
Задощило. День холодний,
Добивається в вікно.
Тріпотить прижовкле листя,
На антенах у тополь,
Нахилилися над містом
Хмари білих парасоль.
На гілках птахи завмерли,
Як приречені тремтять,
Мов оголенії нерви,
Вітри лунко гомонять.
Підставляє земля лоно,
Мов уражена гріхом,
І в мені сльота холоде,
Душу хлище батоном.

* * *

Без тебе, мамо, важко бути,
Життєвим шляхом важко йти,
Пече у грудях біль покути,
Як цю межу ось перейти.
Боюсь в боргу я залишилась,
Лишила стільки ти тепла
Яким до нині іще гріюсь,
Ти незвичайною була.
Дружила з піснею і жартом,
І хоч не солодко було,
Казала – плакати не варто,
Бо людям гірше не везло.
Ти вміла душу лікувати,
І рани гоїти її,
Любити вміла і прощати
Всі негаразди і жалі.

Усі тривоги ти і болі
Уміла звести нанівець,
Й від материнської любові
Зникав крижаний острівець.
І я повірити не хочу,
Що в вічність ти вже відійшла,
І снишся ти мені щоночі
Хоч інший дім душа знайшла.
Тепер борги, як повернути?..
Я певна, чуєш серця крик,
Й від тої щемної розлуки
Душевний біль іще не зник.
О, якби ти змогла почути,
Сягнув щоб голос висоти,
Тебе душею доторкнутись –
Прости за все, мамо, прости!..

* * *

Помолюся за тебе,
Щоб не шкодило зло,
Щоб душа легкокрила
Не згубила тепло.

Пропущу я крізь себе
Твої болі й тривоги,
Бачить Бог, бачить небо,
Скільки маю любові.

Скільки маю щедрот
В лебединім коханні,
Я молюся за тебе,
Моє перше й останнє.

Ніна ТКАЧЕНКО

Ніна Ткаченко, член НСПУ з 2000 року. Родом з Поділля (03.12.1953р.). До Прилук прибула після закінчення Київського Національного університету ім. Т Шевченка. За фахом – журналістка. 33роки очолювала Прилуцьке міськрайонне радіо. Поезія ж завжди була невід’ємною супутницею життя, адже писати й друкуватись Ніна почала ще школяркою. Нині в творчому доробку авторки до десятка поетичних збірок, а також книга вибраного – спільно з чоловіком і донькою «Сонце сходить для тебе».

Ніна Ткаченко – лауреат літературно-мистецьких премій імені Михайла Коцюбинського, Леоніда Глібова, Любові Забаши.

* * *

Слова, як світ, недосконалі,
А я – розквітла.
Це – спрага чистої печалі,
Це – простір світла.
Його не можна розгнівити,
Ні заперечить.
Він розправляє небесні віти,
Неначе плечі.
І я, утішена промінням,
Фронти згортаю.
За мною цілі покоління
Свідчад шукають.

13.06.2003 p.

* * *

«Все так і не так...»

Дмитро Павличко

Все так у світі і не так –
Ми не дотягнемось до суті,
Жорстокістю земною скуті,
Сльозу ковтаєм, як первак.

Все так у світі і не так:
Вода – униз, вогонь – угору,
Послухайте мене, бадьору,
Щоб зрозуміти переляк.

Все так у світі і не так,
Але душа зриває пута:
Летить роздягнена й роззута
На вічності болючий знак.

... Все так у світі і не так!

24.08.2006 р.

* * *

Старе й нове, колишне і сучасне...
Душа ж самотня, як осінній схлип.
Що жевріло у ній – потроху гасне
Й ховає очі між промоклих лип.

Безстрашні храми підпирають небо.
Як втримати його, ніхто не зна.
Шукаємо стежки-шляхи до себе
Й спустошені торкаємося дна.

А світ пливе у голубій безодні,
Не вірячи в приреченість свою.
Почуй мене, бо я ще є сьогодні,
Ще на краєчку радості стою!

23.09.2008 р.

ІСТИНА

Я ще не ніч, та вже й не день.
Напівкнягиня, напівчернь.
Я разом – свято і печаль,
Я – погляд неба в сиву даль,
Спекотне літо і зима,
Я балакуча, бо... німа.

Я – тиша і розлогий грім,
Що вміє бути нічийм.
Я – прірва і громаддя скель,
Я – всепрощення і дуель.
Я – цвіт бузку і плач верби,
Я – радість в затінку журби.

03.12.2001 р.

* * *

Будні роблять людей буденними.

Ліна Костенко

За подіями техногенними
Не встигаємо стати щасливими.
Будні роблять людей буденними,
А невдачі злими і мстивими.

Уже й Бога з душі виселяємо –
Щось у мізках таки перемкнулося.
Ні держави, ні долі не маємо:
Україну продали – не зчулися.

За Чорнобилем й Фукусімою
Сонце сходити розучилося.
А за мрією нездійсненою
Ще учора побігти хотілося.

12.04.2011р.

* * *

Моє щастя – осінньо-голе
Врівноважити хоче болем
Суєтливу безпутність світу,
Аби вивести на орбіту
Нове сонце в проміннях Слова.
Україно, ти не готова
Ні почути, ні зрозуміти?
Але ж виростуть твої діти
І підуть своїми стежками,
І забудуть, що йдуть від мами...

А на іншому кінці планети
Схаменуться колись: о, де ти?
І захочуть тебе впізнати,
І Дніпро твоє, і Карпати.
Почнуть пошуки генетичні
По прямій та ще й по дотичній.
Тільки марні вони, бо пізні –
Вже ні слова твого, ні пісні...
Україно моя бідолашна,
Ну признайся – тобі не страшно?!

24.03.2011р.

* * *

*За прозорістю часу...
Оксана Куценко*

За прозорістю часу –
Найдовша з доріг.
Не зустрівши ні разу,
Ти мене так беріг!

За прозорістю часу –
Похмілля заграв.
Не зустрівши ні разу,
Ти мене так кохав!

За прозорістю часу –
Безсоння німе.
Не зустрівши ні разу,
Не забудеш мене!

За прозорістю часу –
Вінчання зими.
Не зустрівшись ні разу,
Не розлучимось ми.

15.06.2003 р.

* * *

Ще ми є у зеленім,
Розхристанім літі.
Ще нам світять крізь слякоть
Найвищі сонця.
Та німує душа
І дороги розмиті,
І печаль піднебесна
Не сходить з лиця.

Я не знаю, чому
 Стільки болю у слові –
 Я сховатись не вмію
 Від болю ніде.
 Загортаю його
 У безсоння любові
 І тулю, як плаксиве дитя,
 До грудей.

26.06.2003 р.

КОЛЬОРОВА ПІСНЯ ДЛЯ ОНУЧКИ

Намалюю тобі весну
 З білим цвітом – пахку й ясну.
 Молодий та зелений ліс,
 Щоб з тобою він разом ріс.

Намалюю синю ріку,
 Над водою чайку легку,
 А ще сонячні вітражі,
 Диво-соняшник на межі.

Намалюю безмовний сад
 І оранжевий листопад,
 Незрадливого журавля –
 Хай над спогадами кружля.

Намалюю найперший сніг,
 Щоб тебе потішити зміг.
 Щоб зимовий день не прочах –
 Намалюю радість в очах.

06.06.2003 р.

Анатолій ШКУЛІПА

Анатолій Шкуліпа народився 2 вересня 1950 року в селі Калюжинці на Срібняниці, а виріс і закінчив восьмирічку в сусідньому селі Охінки на Прилуччині Чернігівської області. Потім — Козелецький зооветтехнікум, служба в армії і незабутні заняття поетичним альпінізмом на філологічних вершинах Ніжинського педагогічного інституту імені Миколи Гоголя і його знаменитої літературної студії.

Автор поетичних збірок «Звернення до радості», «Право на взаємність», «Зірки над хрестами», «Релігія кохання», «Отава», вибраного «Навскрізь», драматичної поеми-легенди «І знов являється княжна», роману «Будемо живі», роману у віршах «Берест», художньо-публіцистичних повістей «У лісі, під озерцем, або Там, де купається щастя» і «Від Полісся до Алтаю, або Я — українка!», книги памфлетесе «Синдром горобця».

На хліб насущний заробляв у ніжинських: редакції міськрайонної газети «Ніжинський вісник», агентстві «Союздрук» (після реорганізації — підприємство «Преса»), в училищі культури і мистецтв імені Марії Заньковецької і знову — редакції, тільки вже на посаді редактора. А з травня 2012 року — знову в училищі (нині — коледжі).

Член Національної спілки письменників України.

Лауреат літературно-мистецької премії імені Михайла Коцюбинського та Міжнародної літературної премії імені Івана Кошелівця.

ЯК ІТИ, ТО ТІЛЬКИ В ЛЮДИ

* * *

Доби нової віща голубінь
То поєднає всіх, то роз'єднає.
То випалить дотла правічну лінь,
А то останки віри відбиває.

Доби нової – непостійне тло.
Як не вдивляйся, чітко не побачиш.
І що було, на жаль, те загуло,
Хоча й сміється ще, а то – і плаче.

Доби нової різкості нема.
Усе пливе – за край не зачепитись.
Як не крути, вона ж таки кума
Доби старої, тож обидві – квити.

ШВЕЙЦАРІЯ

В мудреців – проста наука,
Тільки слухай та роби.
Хоч у кришку гроба стукай,
Не зрівняються горби.

Без води всихає ступа
І зозуля не кує.
Істина купляла й купить:
Що сказала, те і є.

А не буде, то й не стане,
Скільки в носі не крути.
Альпи – десь там, у тумані,
Ні проїхать, ні пройти.

Та й навіщо, як у себе,
Скільки влізе, усього...
Вищого немає неба,
Тільки вдома – о-го-го!

Тож Вітчизною не гребуй,
Як і маткою роя.
Нам Швейцарії не треба,
В нас Швейцарія – своя!

Молодечими думками
Підпираються віки.
Як за пазухою камінь –
Обминати не з руки.

Через відчаї і туги,
Через відсвіти і тьми...
Чи господарі, чи слуги
Врешті-решт отут-от ми?

У Швейцарії – курорти,
Франків – нікуди складать.
А у нас – на грань аорти,
Скільки глянеш – благодать!

Почуттям немає вмісту,
Бо ж відомо: без ціни...
Тільки заздрість здатна з'їсти
В нас останки крутизни.

Хвиля хвилю розганяє,
Чи у полі, чи в ріці.
Пустоти в душі немає
Навіть – якщо є в руці.

Через світло і тумани,
Де розгулює жага,
Де захочеш, там і стане
На Швейцарію нога.

А як стане – захмелієш:
Де ж бо ще така краса?..
Висота в нас не міліє –
Підпирає небеса.

Гори спини вигинають,
Прямо лащатся до ніг.
Ні на що не промінню,
Хай хоч серед літа сніг!

Милування – як не в себе.
Що ж то за мигтінь сія?..
Нам Швейцарії не треба,
В нас Швейцарія – своя!

Тільки з'їхати від Мільок
І – за Удай, і – за рань...
То в зелених заметілях,
То в багряних – де не стань.

То у білих – до знемоги,
Аж в очах іскриться різь...
Не потрібно нам нічого,
Що не варте болю й сліз.

Не потрібно, то й не будем
Поспішати задарма.
Як іти, то тільки в люди,
Іншого шляху нема!

До Ромена по роменах
Не дійшов козак Пручай.
Красота – як навіжена –
Захмелила небокрай.

Про Швейцарію далеку
Зроду-звіку і не чув.
Де заслухався лелеку,
Поселився – як тут і був!

То ж бо й хати білобокі,
То ж бо й борозни в крило...
Веселіло в сонці око –
Наче писанка, село.

Шепіт вітру – як молебень.
Наче свічка в небі – я.
Нам Швейцарії не треба,
В нас Швейцарія – своя!

Мільки – село майже на півдорозі з Прилук у Срібне.

Ромен – давня назва міста Ромни сусідньої Сумської області.

Мандрівний поетичний бібліопростір А+ у Куликівці

Моя мила – зірка в небесах!
 Мій жаданий – легкокрилий птах!
 Там де вірність – там нема біди...
 Ми щасливі поруч – я і ти! (двічі)
 Най-най-на-на...

Моя Куликівка

Заясніли в задуманім полі
 Сині очі глибоких озер,
 Обнялися сріблясті тополі,
 Над гаями серпанок завмер...

Це стрічає моя Куликівка
 Світлий ранок пташиних октав...
 Як люблю тебе, рідна домівко,
 Ти-дитинства мій батьківський храм!

Куликівко, музична колиско,
 Линуть світом твої голоси!
 Заквітчала пісенним намистом
 І козацькі й сучасні часи...

Вже вирує весняна толока,
 Щирий край працьовитих людей!
 Куликівко моя зореока,
 Ти привітно віншуєш гостей!

Батьківщино моя незабутня,
 З віку-правіку щедра земля!
 Проростає крізь літа у майбутнє
 Куликівко співуча моя!

Віршики для першокласників

Я мрію грати на роялі:
Здається, клавіші торкнуся –
І зазвучать ліси та далі...
Я вперше музиці всміхнусь!

Гітара – гордовита птаха!
Та я не ледар, не невдаха:
Щодня я буду працювати
І вправно на гітарі грати!

А я – закоханий в сопілку,
Сопілка – то душа Карпат...
Полине дзвінко коломийка,
Мов невгамовний водоспад!

Співала довгими ночами
Рідненька матінка моя...
Тепер – співатиму для мами,
Бо на вокалі вчуся я!

Дідусь мій грає на баяні,
Баян – народний інструмент!
Колись щедрівочки різдвяні
Зіграє славно наш дует!

О музико! Ти – храм любові,
Чарівних звуків зорепад...
Квітучих літ музичній школі!
Віват, мелодіє, віват!!!

Віршик про осінь

Ой, у гаю над водою, івонька стояла,
Опустивши ніжні віти, з вітром розмовляла:
Як у синьому просторі ластівка літає,
Як проміння світанкове на узліссі грає...

Прилетіла на хмаринці осінь золотав,
Політала над гайочком – біля іви стала:
Одягла її, убрала в золоте намисто...
І гайочок не впізнати – все кругом барвисте!

* * *

Скоро, вже зовсім я скоро поїду
В гори, де хмари просякнуті світлом,
Де надихатимусь сонячним вітром,
Радісно йтиму по спогаду-сліду...

Схопить лавина байдужість незрячу
В темному зворі назавжди сховає...
Знову душа серед гір заспіває!
Тим, хто ламав мої крила, – пробачу...

Серед каміння шукатиму вірші...
Вірю, знайду я слова-первоцвіти,
Ті, що воскреснуть від звуків трембіти...
Музика – те, що у супереч тиші!

* * *

Як на вівтар – усе б я віддала,
Не побоялась я б твоєї згуби...
Без тебе – вічність буде замала:
Назавжди – друг твій, вороже мій любий!

При зустрічі мене не упізнай,
Нехай моя душа безмежно тужить...
Слова мої жени, не підпускай,
Бо я – твій ворог, жаданий мій друже...

Коли ж мене підхопить чорний птах,
Якщо зречуся, зраджу чи забуду –
Ти пам'ятай: є Бог на небесах,
Він за мене тебе любити буде...

* * *

Його усміхнені вуста –
То спалах сотні зір,
Лавина пристрасті густа,
П'яний шалений вир!

Вони вдихнуть у вас життя
Та радості потік,
Жаданих снів передчуття,
Невпинність спраглих рік...

Та чи ви бачили колись,
Як ті палкі вуста
У безнадії запеклись?..
Молить за них Христа...

* * *

Я б торкнулась до вуст твоїх світлом,
Цілувала б з трояндовим боєм,
Пригорталася б лагідним вітром –
Де ж ти є, нерозгадана доле?!

Зовсім поруч... А може далеко...
Тільки стогін доріг поміж нами...
Ти – жагуча моя небезпека,
Що блукає чужими світами...

Я б пірнула у зоряні очі
Падолистом з осіннього неба.
Ти – безсоння моє, ти – мій спочин,
Мені іншого просто не треба...

Володимир Швидун

Володимир Швидун народився в с. Салтикова Дівиця Чернігівської області 20 грудня 1960 року. Середню школу закінчив у 1976 році, навчався у Ніжинському культурно-освітньому училищі та Чернігівському педінституті ім. Шевченка. Працював керівником гуртків художнього спрямування. Нині – начальник відділу постачання СФГ «Колос» смт. Куликівка. Захоплюється інструментальною музикою та написанням віршів. Відвідує літературно-мистецьку світлицю «Стежина».

Фото коханої

В гарній сукні з білої тканини,
В квітках мальв і в таємницях беладони
Ти зійшла кохана із картини
Рафаєловської вічної мадонни.
І красиве золоте волосся
Впало на чоло твоє і плечі,
І на сукні квітами вплелося,
Мовби в крила пір'яні лелечі.

07.03.2018

Осінь

Подивись: уже і осінь, моя люба,
У вітрах холодних листопаду,
Де із листя кольорова шуба
Зіграє нашу світлу хату.

Підросли і діти у родині,
Деревця у нашому саду.
Пізня осінь у нас в Україні
Все в оселях робить до ладу.

Осінь – це не квіти, це коріння,
Яке дужче закріпилося в землі.
Підростає нове покоління,
Щоб з'єднати назавжди її.

Відійдуть дощі, прийдуть морози,
Та все зможем ми перемогти.
Сумно бачить України сльози,
Та тяжка дорога до мети.

В листопаді стануть на рушник,
На весільне полотно родини,
Щоб зустріти діток через рік
В храмах, де відбудуться христини.

Осінь, дай я тебе обійму,
Дякувати Богу, що ти є,
Я останнє листя обірву,
Щоб зігріти серденько твоє.

09.2017

За Україну

Я іду у бій за Україну,
За красу її ночей,
За діда, батька, Батьківщину,
Та за сльозу з її очей.

За кращу долю сина, дочки,
За нашу землю і свободу,
За вишиванки, за сорочки.
У них - душа мого народу.

Я йду у бій, я йду до бою
Без кулемета та гранати.
Мої слова - це кулі мої,
Які порушать їхні грати.

Нехай зруйнують в прах і щент
Імперські ковані ворота.
І, закатавши їх в цемент,
Укинуть у вікові болота.

Я їду у бій за Україну,
У ній - велика правда Божа.
В Дніпрі охрещену родину
Не візьме зла рука ворожа.

01.2018

* * *

Салтиковій Дівусі

Яка краса, моя Дівусе,
Зерном цілющим проросла,
І Бог тобі дав народиться,
Щоб в Придесенні ти жила.

Я подивлюся в твої очі,
Промовлю: я тебе люблю.
Писав за тебе дні і ночі,
Тоді не спав, на раз не сплю.

Марю тобою в зимну тишу,
В осінь, в дощі біля Десни.
Із твого серця плеться, дише
Музика вічної весни.

Моєї, нашої з тобою,
Яка летить у майбуття.
Бо ангел освятив водою
Наше село, наше дитя.

В тобі тече оте єдине,
Дівиці чисте джерело,
Що дарувала мати сину –
Життя, щоб тут повік цвіло.

06.2017

Зима

Яка зима у нашім краю!
Немов у казці всі ліси, поля.
Я Бога по ночах молю,
Що у красі такій родився я.

Ця пора року чистим сріблом
В Полісся залітає рік у рік,
Щоб над Десною, Сновом і Дніпром
З'явився з снігу вишитий рушник.

01.2018

Загублені

Затоптана мозаїка століть,
Відносин поколінь із поколінням.
Де в часі пролетіла тільки мить
І загубилась в Божих володіннях.

Історія Гомерівських поем,
Легенд, казок до Христового раю,
Дорога пролягла через Едем,
Яку людина вже ніколи не впізнає.

Чому ж нам не дають боги знайти
У Великій книзі, той початок і той край.
Біблійські заковані листи
Не хочуть показати ту дорогу в рай.

Для тисяч і мільйонів час мина,
Земля людей тіла у себе забирає,
Ти подивись: на ній завжди війна
Безвинних палить, нищить, убиває.

Зірки сіяють, та вони мовчать,
Хоча і таємницю точно знають,
Ці очі з неба дивляться й кричать –
Не всіх боги до себе забирають.

Затоптана мозаїка століть,
Відносин, поколінь із поколінням.
Коли ж наступить та ж блаженна мить,
Господнього, Святого, Воскресіння.

10.07.2018

ЗМІСТ

Мандрівний клуб – це тільки початок	5
Світлана Акуленко	7
Олександра Атрощенко	13
Лілія Бондаревич-Черненко	19
Ірина Васильківська	24
Олександр Гадзинський	29
Володимир Гільчук	34
Валентина Грибенко	40
Сергій Горбенко	45
Анна Дмитрук	49
Лариса Душак	54
Олександр Забарний	59
Ніна Заболотна	65
Ганна Зівако	70
Світлана Камишна	75
Ната Коса	80
Наталія Коновалова	86
Олена Коленченко	91
Світлана Коробова	97
Оксана Коротка	102
Ірина Кулаковська	106
Віра Козлова	112
Ліна Ланська	117
Віка Лі	123
Олена Мамчич	128
Олексій Маслов	134
Марія Наконечна	140
Ольга Пінчук	145
Євген Постульга	150
Валентина Пошкурлаг	156
Володимир Снегін	161
Лана Світко	166
Лариса Ткач	171
Ніна Ткаченко	177
Анатолій Шкуліпа	183
Олена Шимко	189
Володимир Швидун	194

Літературно-художнє видання

Мандрівні вірші

Упорядник-редактор **М. М. Ткач**
Технічний редактор **О. М. Єрмоленко**
Комп'ютерна верстка **О. П. Журко**
Дизайн обкладинки **М. М. Ткач, О. П. Журко**

Підписано до друку 31.07.2019 р.
Формат 60х84/16. Папір офсетний. Гарнітура Times New Roman Сут.
Ум. друк. арк. 12,5 Ум. фарб.-відб. 12,5 Обл.-вид. арк 11,62
Зам. 0075. Наклад 300 прим.

ТОВ «Видавництво «Десна Поліграф»
Свідоцтво про внесення суб'єкта видавничої справи до Державного реєстру
видавців, виготівників і розповсюджувачів видавничої продукції.
Серія ДК № 4079 від 1 червня 2011 року
Тел.: (0462) 972-664

Віддруковано ТОВ «Видавництво «Десна Поліграф»
14035, м. Чернігів, вул. Станіславського, 40

УКРАЇНСЬКИЙ
КУЛЬТУРНИЙ
ФОНД =

Альманах